

ကွေးတစ်မိမိ

ဒေါ်သိန်းမိသည် သက်မကြီးကိုချလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ သက်သာရာလေးရလိုရငြား ဟင်းကနဲသက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရာ ရင်ထဲ၌ကား မောနေလေ၏။ မလှုပ်ချင် မရှားချင်အောင်ဖြစ်နေသာ ခြေလက်တို့ကို ယခုမှဘဲ အနားပေးရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ကြီးထိုင်ကာ ဟင်းချလိုက်ပြီးမောရပုံမှာ ညစဉ်ညတိုင်း ဖြစ်တော့၏။

ရင်ထဲ၌ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်မောနေရင်း“ဒီကနေ့အမောဆုံးဘဲ”ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

အိမ်တွင်ရေမရှိချေ။ နေ့လည်ကလမ်းထောင့်ကဘုံတိုင်မှသံစည်ကြီး၂-လုံးပြည့်အောင်ရေဆွဲထည့်ရ၍ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျခဲ့သည်။ ရေထည့်ပြီး အဝတ်ဟောင်းတွေတပုံကြီး ထိုင်လျှင်သည်။ အဝတ်တွေကို ကြိုးတန်း၌ အရေအတွက်နှင့်လှမ်းသွားလေ ရာ ခုနစ်ဆယ့်ငါးထည်ရှိ၍ ဟိုက်သွားတော့သည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဒေါ်သိန်းမိ၏ခေါင်းသည် ဘယ်ပြန်ညာပြန်လူးနေလေသည်။ အသက်ကို မချိမဆန့်ရှူနေရ ကာ စိတ်ထဲ၌ အတောမသတ်ကျိတ်ငြီးလျက်နေလေသည်။

ဒီအသက်အရွယ်ကြီးရောက်မှ ငါ့လောက်ဒုက္ခကြီးတာမျိုး ရှိသေးရဲ့လား....။

ဒေါ်သိန်းမိ၏အသက်မှာ ၆၁ နှစ် ဖြစ်သည်။ သူ့ဒုက္ခကား တစ်နေ့လုံးနေထွက်ကနေဝင် ဖင်မချနိုင်အောင် နားကွက်မရှိ ဘဲ ထမ်းရွက်ရသော အိမ်ထောင့်တာဝန်ကြီးဖြစ်လေသည်။

နံနက် ၄-နာရီ၌ အိပ်ရာမှထလာကာ မီးဖိုထဲသို့တန်းဝင်သွားလေ၏။ မီးမွှေး၊ ရေနွေးအိုးတည်ပြီးတာနှင့် မျက်နှာသစ် သော၊ တပိုးတပါးသွားသောကိစ္စများကို ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်ရသည်။ အပူတွတ်နီနှင့်ပူစူးမ ညကစို့ထားကြသော နို့ပုလင်းတွေ ကို ဆေးကြောရင်း ကိုရွှေသားမက်က သန်းကောင်ကျော်မှ အိမ်ပြန်ကာ ညစာစားထားသော ထမင်းဟင်းပန်းကန် အပေအရေ များကို ဆက်လက်ဆေးကြောသိမ်းဆည်းလျက် ရေနွေးအိုးကျ ထမင်းအိုးကောက်ဆေးလေသည်။ တအိမ်လုံးအတွက်ကော်ဖီ ဖျော်ရ၏။ ကော်ဖီပန်းကန်လုံးကို ဘယ်လက်ကကိုင်မူတ်သောက်ကာ ညာလက်ကပြုတ်သီးထောင်းလေ၏။

ထမင်းအိုးမီးဖိုပေါ်မှ မချသေးသည့်အချိန်အတောအတွင်း ပြုတ်သီးတဆုံထောင်း၊ ဆွမ်းတော်ဗန်းပြင်၊ ကလေးငယ်များထ ကြလျှင်သောက်ကြရန် နို့ပုလင်းများဖျော်ထည့်ပြီးမှ ထမင်းအိုးကိုချနှပ်ခဲ့ကာ သမီးအိပ်နေသော အခန်းဝမှအသံပြုလျက် နံနက် ဈေးသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးသွားလေ၏။

နံနက် ၈-နာရီ၌ ကျောင်းတက်ကြမည့် အပါ၊ အမာနှင့် အပုတို့ကို ကျောင်းအရောက်လိုက်ပို့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဈေးကအပြန် မီးဖိုထဲ၌ သေရေးရှင်ရေး ချက်ပြုတ်ပြီး ခလေးတွေကိုထမင်းကျွေးရလေ၏။ ကျောင်းသွားမည့်ခလေးသုံးယောက် အနက် အငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အမာနှင့်အပုကို လက်ဆွဲကာ ကျောင်းချိန်မီအောင် ပြေးပို့ပြီးနောက် အိမ်သို့သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်လျှောက်ပြန်ကာ သားမက်ရုံးတက်အမှီ ထမင်းပြင်ကျွေးရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏သားမက် မောင်မြဦးသည်ရုံးစာရေးကြီးဖြစ်သည်။ ၉-နာရီတိတိရုံးရောက်အောင်သွားရသည်။ ဒေါ်သိန်းမိ သမီးမအေးလှမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကောင်းကောင်းကျန်းမာသည်မရှိ၊ မကျန်းမာသည့်အတွင်းကပင် တနှစ်ကလေးတယောက် မွေးကာ တနေ့ရွှေ၊ တနေ့ငွေနှင့် ချိနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ်ဝန်လေးလနှင့်ခြေထောက်များဖေါယောင်နေလျက် ခြေမထောက် နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲလဲနေသည်မှာ တလလောက်ရှိချေပြီ။

မနက်မိုးလင်းအိမ်တာဝန်ကတဘက်၊ နို့စို့ကလေးတွေတာဝန်က တဘက်၊ ကျောင်းသားကိစ္စ၊ ရုံးသမားကိစ္စ၊ သမီးလူ မမာပြုစုသည့်ကိစ္စ စသည်စသည်ကိစ္စတို့ဖြင့် ဂျင်ဂျင်လည်နေသည်။ ၁၁-နာရီထိုးလျှင် ကလေးတွေကို သွားကြိုရန် ကျောင်းသို့ ပြေးရပြန်လေသည်။

အိမ်၌ရေမရခြင်းက ပိုမိုဒုက္ခကြီးပေသည်။ လမ်းထောင့်မီးသတ်ပိုက်ရေကို လက်ဆွဲသံပုံးနှင့် တနေ့ခင်းလုံး ဆွဲသယ်ရ သည်။ သမီးအဝတ်၊ သားမက်အဝတ် ၊ ကလေးတွေ သေးအဝတ်နှင့်ချေးအဝတ်များပါမကျန် ဟောင်းဟောင်းရှိသမျှ ကြိုးလျှော်ရ လေ၏။

အဝတ်လျှော်နေရင်း တဘက်မှထလုပ်ပေးရသောအလုပ်များမှာ အလုပ်မျိုးစုံသွားလေသည်။ နို့ဘူးဖျော်၊ ပုခက်လွှဲ၊ ကလေးနောက်ဖေးကျုံး၊ လူမမာအနားလည်း မကြာခဏသွားလုပ်ပေးနေပုံတို့သည် အဝတ် လျှော်ရင်းမှ ထမီရေစိုကြီးနှင့်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တွင်အဖော်အကူ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ အဝတ်လျှော်ရင်း အလုပ်မျိုးစုံ ထလုပ်နေရလျက် ဖတ်ဖတ်ဆာနေရှာသည်။ အဝတ်လျှော်ပြီးမှ ကပျာကယာရေးချိုးကာ နေစောင်းသွား၍ မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားပြန်သည်။

ထမင်းချက်ရင်းပြုတ်ရင်းတဘက်ဖြင့်ရသည့်အချိန်ကိုလုလျက်အိမ်ရှေ့တွင်တံမြက်စီးလှည်းသည်။ ခလေးတွေတယောက် ပြီးတစ်ယောက် ရေချိုးပေးကာ၊ သနပ်ခါးသွေးလိမ်းပေးရသေးသည်။ နာရီအချိန်နှင့်နို့ဘူးဖျော်ရပြန်၏။ ကလေးပုခက်လွှဲသိပ်ရ ပြန်၏။ ထမင်းအိုးဆူကျနေ၍မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်ပြန်ကာ ဇယ်ဆက်သလိုသူလုပ်နေသော အလုပ်များသည်၊ တလုပ်ပြီးမှတလုပ် မဟုတ်တော့ဘဲ သ-ပ-န ပေါင်းစုံ အကုန်လုံး သိမ်းကြိုးလျှောက်လုပ်သွားသည်မှာ နေဝင်မိုးချုပ်သည်အထိ ဖင်မချရချေ။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ည ၁၁ နာရီထိုးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် အနားယူထိုင်နိုင်သည်။ နေထွက်ကနေဝင်၊ နေဝင်မိုးချုပ် ည ၁၀-နာရီအထိ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တချပြီးတချ မျိုးစုံအောင် လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ အသက်ထွက်မတတ်ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားက လေး ခြောက်ယောက်စလုံး အိပ်ကုန်ကြတော့မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပစ်ထိုင်ချကာ ခြေမသယ်ချင်၊ လက်မသယ်ချင်ဖြင့် အမောကြီးမောတော့လေသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဘက်စလုံး စစ်စစ်....စစ်စစ်နှင့် ကိုက်ခဲလာလေသည်။ ခါးကလည်းနာ၏။ ခူးက လည်းနာ၏။ တနေ့လုံးမနားရဘဲ လှုပ်လှုပ်-လှုပ်လှုပ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေရ၍ ပင်ပန်းလှသည်ထက် မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့ကြကုန် သော ဘုရားရတို့ကို အော်ရ ဟစ်ရ ၊ ပြောရ ဆိုရ၊ ဆွဲရလွှဲရ သည်များက မောတက့အမောဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည် တနေ့လုံး လူရောအသံရော ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ထားသမျှ ညဘက်ကုလားထိုင်ပေါ်ရောက်သွားလျှင် ပျော့ကျသွားလေသည်။ မောလွန်လွန်း၍ အသက်ကိုမဝတဝရှုနေစဉ် အိပ်ခန်းထဲမှ ပေါင်ကိုက်၍ ညည်းတွားနေသော မအေးလှ၏ အသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။ “ ရေနွေးအိတ်ကပ်ထားရဲ့လား”ဟု ကြားလောက်အောင်သူ့အသံကို ခြစ်ချုပ်ညစ်လိုက်ကာ လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

မအေးလှသည် ညည်းနေရင်းမှ မိခင်၏အသံကိုကြားရ၍ အညည်းရပ်လိုက်ကာ အံကြိတ်လျက်နားစွင့်လိုက်သည်။ ဒေါ် သိန်းမိ၏ အသံမှာ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့အရောက် အမောဆိုးနေသောအသံမျိုးဖြင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့၊ စကားသံသည်လေဆက် ပြတ်လျက် တုန်အက်နေကာ အသံပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မအေးလှသည် အညည်းရပ်လိုက်သည်။ “ ဟုတ်ကဲ့....ကပ်ထားပါတယ်အမေ ”ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာနှင့်ခေါင်းအုံးဖြင့် ကပ်လိုက်ကာ အသံမထွက်ဘဲ အားရပါးရ ချုံးပွဲချ၍ ငိုနေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီးအနားတဝိုက်၌ တဝီဝီပျံသန်းနေကုန်သော ခြင်သံများကို ကြက်သည်း မွေးညှင်း ထမိလေသည်။ လက်နှစ်ဘက်စလုံး မမြှောက်မသယ်ချင်နေခိုက် ခြင်ကလာ၍ စစ်ကန်ကိုလိုက်လျှင် တော်တော်တန် တန် ကျိတ်မှိတ်ခံနေကာ မျက်နှာကို ရှုံ့တွနေလေ၏။ သွားလေးငါးချောင်းသာရှိသော သူ့မျက်နှာသည်၊ ခြင်ကိုက်၍ စစ်ကန် ဖြစ်သွားလျှင် ဂုံနီအိတ်အဖျားကအစကို လုံးစုချည်ထားလိုက်သကဲ့သို့ပင် မျက်နှာပုံပန်းပျောက်လျက် မျက်လုံးနှာခေါင်းပါးစပ် ဟူသ၍ ရှုံ့ခွက်ဝင်သွားကာ တွန့်စုသွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်ထားသဖြင့်အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ လေလုံနေလေသည်။ အိမ်မှာအဝေးကကြည့်လျှင် ငှက်လှောင်အိမ်ကလေး နှင့်တူသည်။ အိမ်နှစ်ဆောင်ကြားထဲ၌ ကပ်သီးကပ်သတ်ညပ်နေသော တထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာ စာ၌ လူဝင်လူထွက်တံခါးမကြီးတစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ နှစ်ဘက်အိမ်ထဲ ညပ်ထင်နေကာ ဘေးပြုတင်းပေါက်များမရှိချေ။ အိမ် ရှေ့တံခါးဖွင့်မှသာ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မောမောဖြင့် ဇောချွေးကြီးထွက်လာလျက် နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ သီးနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကလေးထဲတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ပိတ်ခြင်ထောင်ကြီးထဲ၌ ကလေးများကို စုပြုသိပ်ထားလေ၏။ ပိတ်ခြင် ထောင်ကြီးဘေး၌ တယောက်အိပ်ဇာခြင်ထောင်လေးတစ်လုံးကပ်ထောင်ထားသည်။ ဇာခြင်ထောင်မှာ ကြိုးစသုံးဘက်သာ ချိထား သေးသည်။ သားမက်ပြန်လာ၍ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးမှ ကြိုးစကိုတံခါးမ၌ချိထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဇာခြင်ထောင်ကလေး၌ လေးဘက် ထောက်အရွယ်ရှိသည့် ခလေးအငယ်ဆုံး ပူတူးမကလေးကို သိပ်ထားသည်။

ပိတ်ခြင်ထောင်ထဲမှ ကလေးငါးယောက်သည် အိုက်လွန်းပူလွန်း၍ လိုမ့်ကန်နေကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် လိုမ့်သံကန် သံကြားလျှင် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ “ကျွတ်....ကျွတ်....ကျွတ်”ဟု တော်တော်နှင့်အသက်မရှူနိုင်ဘဲ စုတ်သတ်ခါ အသံပေးနေချေ သည်။

ခြင်ထောင်ထဲ၌ကလေးတစ်ယောက်နိုးလျှင် နောက်ထပ်ငါးယောက်ကပါလိုက်နိုးတတ်ကြသည်။ အချိန်မတော်ကြီးနိုးကြ ငိုကြ ကောက်ကြလျှင် ချော့မရ၊မော့မရနှင့် ဆူညံကုန်ကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ ကလေးတွေနိုးလျှင် ဖင်မနိုင်၊ ခေါင်းမနိုင်ဖြင့်ဒုက္ခ ရောက်လွန်း၍ ခြင်ထောင်ထဲမှ လိုမ့်သံကန်သံကြားတိုင်း အသက်ရှူမှားသွားကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ညည့်သည် ညည့်နက်ပိုင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်လေသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်၌ အသဗလံများသည် တစစ စဲသွားလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် မျက်လုံးများလေးလံလာကာ ငိုက်မြည်းလာလေသည်။ အိပ်ချင်လျက်လည်း မအိပ်ရချေ။ မအေးလှမမာ ကတည်းက သားမက်ပြန်လာလျှင် တံခါးခေါက်က အသင့်ဖွင့်ပေးနိုင်ရန် ထိုင်စောင့်နေရသည်။ အိပ်ပျော်နေမိ၍ တံခါးကိုနာနာ ခေါက်ပါက ခလေးတွေနိုးကုန်မှာ စိုးရိမ်ရသည်။

မောင်မြဦးသည် ယောက္ခမ ဒေါ်သိန်းမိက စကားမပြောဘဲနေတာကြာပြီဖြစ်၍ အချိန်မတော်ညည့်နက်မှ ပြန်လာလျှင် အသံမပြုဘဲ တံခါးကိုသာတွင်တွင်ကြီးခေါက်နေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် လေးလံကျလာသောမျက်ခွံတို့ကို အတင်းပင် မ၊လျှက် မျက်လုံးမပိတ်အောင် ဖွင့်ထားရလေသည်။ ခဏသာပင့်ထားနိုင်သည်၊ ဖြုတ်ကန် ပြန်ကျလာပြန်၍ မ၊တင် ဖွင့်ရပြန်သည်။

“ခုနေများ ခြင်ထောင်ထဲဝင်အိပ်ရရင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပျော်သွားမှာဘဲ....” သွားစဉ်းစားလိုက်မိသေးသည်။ သည် လို သွားပြီးစဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရင်ထဲတွင်တဖြင်းဖြင်း နာလာလေ၏။ မှေးငိုက်နေသော မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည် စများသည် စိမ့်ယိုကျလာလေသည်။ ငိုက်မြည်းနေသောမျက်လုံးတို့သည် မျက်ရည်စတို့ဖြင့် စိုစွတ်လာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးကျယ်လာလေသည်။

ခြင်ကောင်များသည် ဖွဲ့နှင့်ဆုပ်ပက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ညည့်နက်လေလေ များလေလေဖြစ်သည်။
ခြင်ကိုက်လွန်း၍ တ ကိုယ်လုံးပူထူလာလေသည်။ လေးလံကိုက်ခဲနေသော လက်နှစ်ဘက်သည်
အငြိမ်နေရသည်မရှိ။ ခြင်ပုတ်လိုက်၊ မျက်ရည်သုတ် လိုက်၊ တကိုယ်လုံး ဟိုကုတ် သည်ကုတ်ဖြင့်
လှုပ်လှုပ်ခါခါဖြစ်နေပြန်၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည် တချိန်ထက်တချိန် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲ၌
ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်လာလျက် ရေရွတ် နေပြန်လေ၏။

“မယားမမာနေတာတောင် မညှာတဲ့အကောင်၊ သေချင်းဆို ဒင်းမျက်ခွက်ကိုမြင်နေရတာ
ဝဋ်ကြီးတာမျိုးများ ရှိသေးရဲ့ လား....”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ နားထင်ကြောကြီးများသည် အပြိုင်းပြိုင်းထောင်ထလာသည်။ အံ့ကိုကျိတ်ထား၏။
မျက်ရည်ပေါက်ကြီး များ တပေါက်ပြီးတပေါက် လိမ့်ကျလာသောအကြားမှ တရေးရေးပေါ်လာသော
မောင်မြဦး၏မျက်ခွက်ကို စိုက်လျက်ကြည့် နေလေသည်။

မောင်မြဦး၏မျက်နှာသည် မခုတ်တတ်သောကြောင်ကလေးလို ရိုးပုံရိုးပန်းရှိသော
မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်နှာသွယ် သွယ်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံပေါ်သည်၊ မျက်လုံးအကြည့်စိုက်လျက်
မျက်လုံးအောက်ချအနေများသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးဖြင့် စကား အလွန်နည်းသော လူရိုး၊လူအေး
ရုပ်လက္ခဏာမျိုးဖြစ်သည်။

မောင်မြဦးနှင့်မအေးလှကို လက်ထပ်ပေးစားခဲ့သောအကြောင်းထဲတွင် လူရိုး လူအေးဟူသောအချက်ကို
အဓိကထား၍ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေ၍ ပေးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေးမအေးလှကို
လင်ပေးစားဖို့ရွေးလိုက်ရသည်မှာလင်မယားချင်း သဘော ချင်းကွဲလွဲတာကြီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏ ခင်ပွန်းဦးအေးမောင်မှာ မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်မှ ပွဲစားကြီးဖြစ်၍
လူချစ်လူခင်ပေါများလှသည်။ တစ်ဦး တည်းသော သမီးကို မြို့အုပ်ဝန်ထောက်နှင့်ပေးစားလိုသည်။
လူပျိုမြို့အုပ် ဝန်ထောက်ကလေးဆိုလျှင် ရင်းနှီးအောင်မိတ်ဖွဲ့ကာ အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ် ထမင်းကျွေးလျက်
“ဘယ့်နယ်လဲ မအေးကြီး....”ဟု မယားကို တိတ်တိတ်ကျိတ်မေးတတ်သည်။

“ဖြစ်ပါဘူး အဖေကြီးရယ်....သမီးကလေးမင်းကတော် စိုးကတော်ဖြစ်တာတော့ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊
တော်တော်ကျတော့ မျက်ရည်နဲ့ဒူးနဲ့သုတ်နေရပါလိမ့်မယ်၊ ရိုးရိုးအေးအေးဟာမျိုးရှာပါ....”

ဦးအေးမောင်သဘောတူသော သားမက်လောင်းတွေ တဦးပြီးတဦးပေါ်လာကြသည်။
ဒေါ်သိန်းမိငြင်းပယ်တာချည်းဖြစ် ၍ ဒေါ်သိန်းမိအလိုကျ မလွန်ဆန်ဘဲ အလျော့ပေးရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် မခိုင်းရက် မစေရက်
ရွှေပေါ်မြတင် ထားခဲ့လေ သည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် သမီးကို စန်းတင်လျက်နေ၏။ သမီးလေးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ဘယ်စကားမျိုးပြော ပြန်သည်။ ဘယ်ပုံစံမျိုး ထိုးပြန်သည်၊ ဘယ်လိုအဆင်မှဝတ်သည်၊
ဘယ်လိုဟာမှစားသည်၊ ဘယ်လိုလိမ္မာသည် စသည်အားဖြင့် အမွှန်းတင်၍ ပြောရသည်မှာအမော။ အကယ်၍
သမီးလေးအကြောင်းပြောရအောင် ပြောစရာလူမရှိလျှင် မအေးလှအဖေကို မြန် မြန်ယှက်ယှက်
ပြောနေတတ်လေသည်။

“ကိုယ့်သမီးအရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး၊ အေတူသမီးကလေး”ဟုချီးကျူးနေသည့်နေ့ကစ၍ အချိန်ရှိသ၍
အနားမှတကွတ်တကွတ် တဖွဖွ သွန်သင်ဆုံးမ လက်ထပ်ပြသခဲ့လေသည်။
မအေးလှအရွယ်ကလေးရောက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် တဆွေတမျိုးလုံက “မအေနဲ့သမီး တကြောထဲဘဲ”ဟု
မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

“စကားပြောတဲ့လေကိုက ဟို သာဝတိ သာက တက်ပြောတာ၊ မျက်လုံးကိုမဖွင့်ဘူး၊ အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးကျနေတာဘဲ”

ကွယ်ရာတွင်ဆွေမျိုးများက အတင်းစုပြောကြပုံကို တဆင့်ပြန်ကြားသိရသည့်အခါ၌ ဒေါ်သိန်းမိသည် အတိုင်းမသိအား ရကျေနပ်ခဲ့လေ၏။

“ကျုပ်သမီးလေးငယ်သာငယ် လူကြီးကလေးပါဘဲ၊ တယ်လိမ္မာတယ်၊ သူ့အိုးသူ့အိမ်ထောင်များဆိုရင် စိတ်ချရပြီ။ ကျုပ် တော့ရှင့်လို လူရိုးလူအေးနဲ့မှဘဲပေးစားမယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်ကို လူရိုးလူအေးဟူသောဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။ ဦးအေးမောင်နှင့်အကြောင်း ပါခဲ့ကြပြီးနောက် သူထားရာနေ၊ သူပြောသလိုဖြစ်၊ သူ့လက်သူ့ခြေ အရာခပ်သိမ်း သူ့သဘောချည်း လုပ်နိုင်ခဲ့၍ မအေးလှကို လည်း ဒီလူရိုးလူအေးမျိုးနှင့်သာ ရွေးရှာပေးစားချင်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးနှင့်ပေးစားရန် သိသမျှ၊ ကျွမ်းသမျှ၊ နီးစပ်သမျှထဲမှ ရပ်နီးရပ်ဝေးရှိ လူရိုးလူအေးကို ပိုက်စိတ် တိုက်ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ထောက်လှမ်းရှာဖွေရသည့်အထဲမှ လက်ရွေးစင်စိတ်ကြိုက် မအေးလှထားရာနေမည့် မောင်မြဦးကို ရွေး ချယ်လိုက်ကာ ပေးစားခဲ့လေသည်။

မောင်မြဦးဘက်၌ အဖေမရှိ၊ အမေအိုကြီးသာရှိသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။ ခေတ်ပညာအိုင်အေ အောင်သည်။ အတက်တန်းစာရေးမှ စာရေးကြီးတက်ကာ များမကြာမီ ရုံးဝန်ထောက်ဖြစ်ရန် အလားအလာများစွာရှိသူ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၌ အိမ်ပိုင်တစ်လုံးရှိသည်။ အပေါ်ထပ်နေ၍ ၊ အောက်ထပ်ငှားထားသည်။ ဒီအရည်အချင်း၊ ဒီအလားအလာတွေထက် တနေ့လုံးနေ၍ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသော လူရိုးလူအေးဟူသော အရည်အချင်းကို ရှေ့တန်းတင်ကာ သမီးလေးနှင့် လက်ထပ် ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျနေသောအကြားမှ တရေးရေးမြင်နေရသော မောင်မြဦး၏ ရုပ်သွင်ကို တွေ့စိုက်လျက်ကြည့်နေရင်း မကြည့်ဝံ့ဝံ့ဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်လာလေကာ စိတ်ထဲ၌ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်လာလေသည်။

စိတ်ထဲ၌ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်လာလျှင် တရေးရေးမြင်နေရသော မောင်မြဦးသည် တဖြေးဖြေး ရုပ်ပြောင်းသွား သည်။ ခေါင်းဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူ၊ မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနှင့် မဲတော့မာန်တော့မည့် ပုံမျိုး ရုပ်ပြောင်းသွားသောအခါ ၌ ဒေါ်သိန်းမိသည် ရင်ထဲ၌ တဆတ်ဆတ်ခုန်လာတော့သည်။

ရုပ်ပြောင်းသွားသော သဏ္ဌာန်ကို ပြူးစိုက်လျက်ကြည့်မိရင်း အော်ဟစ်၍သာ ငိုလိုက်ချင်၏။ အော်ဟစ်၍သာ ရန်တွေ့ လိုက်ချင်၏။ မောင်မြဦးနေရာ၌ အစားဝင်လာသော ခေါင်းဖြူကြီး ဦးအေးမောင်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆုပ်ချေပစ်လိုက်ချင်ကာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလာတော့သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်သူ့စိတ်သူ ထိန်းမရ သိမ်းမရ ဖြစ်လာသောအခါတိုင်း-အခါတိုင်း သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးသည်သာတည်း။

သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို လှန်ချင်ရာကစ၍လှန်ကာ တွေးချင်ရာကို တစ်စုံစီမုံပြန်လှန်ကာ တွေးကြည့်နေတော့သည်။

(၁)

မအေးလှသည် လက်ထပ်ပြီးတပါတ်နေကာ ရန်ကုန်သို့လိုက်ခဲ့ရ၏။ အိမ်နှင့်ခွဲခဲ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဖေကိုသာ လွမ်း မည်ဆို လွမ်းစရာရှိသည်။ အိမ်ကိုတော့လွမ်းလှသည်မဟုတ်၊ အမေနှင့်နေသောအိမ်နှင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ လာနေသောအိမ် မှာ ဘယ်နေရာမှာမှ ထူးလှသည်မရှိ။ အိမ်နေစဉ်က အမေအုပ်ထိန်းချယ်လှယ်ပြုပြင်မွမ်းမံသလို၊ ယခုရန်ကုန်အိမ်၌လည်း

အမေပင်အုပ်ထိန်းချယ်လှယ်ပြုပြင်မွမ်းမံလျက်ရှိသဖြင့် အိမ်နှစ်အိမ်၏အငွေအသက်မှာ တငွေတသက်တည်း ထွက်နေပေသည်။

“ဖအကြီး၊ တော့် သမီးလေးကို ကျုပ်လိုက်ပို့အုံးမှ၊ အစစ အရာရာ အကုန်လုံးနေရာချပေးခဲ့ပြီး အသားသေတော့မှ ကျုပ်ပြန်ခဲ့မယ်၊ ကျုပ်စိတ်မချဘူး....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် လက်ထပ်ပြီး သမီးနှင့်သားမက်ကို ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပို့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် အိမ်ကိုသူ့လက် တွင်းထဲရောက်အောင် တပါတ်အတွင်း သိမ်းယူလိုက်လေ၏။

မောင်မြဦးအမေမှာ ပန်းနာသည်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်တာဝန် အိမ်လုပ်ငန်းဟူသ၍ နေရာတကာတိုင်း၌ “အမကြီး အသာ နေစမ်း....ကျမလုပ်ပါမနယ်-အေးအေးနေစမ်းပါ....”ဟု

ဝင်မလာရအောင်အတင်းထိုင်ခိုင်းသည်။ နေရာတကာ ဒေါ်သိန်းမိချည်း ရှေ့က စီမံဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သွားခြင်းဖြင့် ၇-ရက်အတွင်း သားမက်အိမ်မှာ သူ့အိမ်ပကတိ ဖြစ်သွားလေ၏။

“သမီးအမေလုပ်တာတွေကြည့်ထား၊ အမေပြန်သွားရင် အမေလုပ်သလို ကိုင်သလိုလုပ် ကြားလား၊ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ အကုန်ဖြစ်အောင်လုပ်ထားရတယ်။ ညည်းယောက္ခမကိုအသာထိုင်နေပစေ၊ ဘာမဆိုကိုယ်ကအရင်ကိုယ်ကဦးအောင်ကြားရဲ့လား၊ အဲဒီတော့မှ အင်း- နောက်ကျရင် ဘာမဆို ကိုယ်ပြီးမှ ပြီးရမယ်၊ နားလည်လား အဲ....အဲသလို မှတ်ထားနော်....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဇယ်ဆက်သလိုရှေ့ကရှောက်လုပ်သွားရင်း သမီးကို တွတ်တွတ်ထိုး သင်ပြောပြနေလေသည်။

ဘယ်လိုသင်သင် သူ့စိတ်ထဲ၌ အားမရချေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်အိမ်၌သမီးနှင့်အတူတူလာနေကာ သူချည်းဘဲလုပ်သွား ချင်သည်။ လက်ထပ်ပြီးစသမီးလေးအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကဏ္ဍအဝဝကိုဂဗနဏ တတ်သိနားလည်စေ ချင်သည်။ ထက်ချပ်မကွာလက်ထပ်ပြပေးမှ အိမ်ထောင်သမူ သူသိမည်ဟု ထင်နေသည်။ ကိုယ်ကရှေ့ကကြောင်းပြပေးမှ အိမ် ထောင်ရေးရာကို သမီးရိပ်စားမိမယ်ဟု တွက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်....
“ဟော....သားပြန်လာပြီလား....မောလာမှတ်တယ်....မေမေဇီးဖျော်ရည်ကလေးဖျော်ထားတယ်ကွဲ့....အ ကျီပါချွတ်ပြီးအေး အေးလူလူနားသောက်လိုက်၊ သမီးရေ ညည်းကိုကိုဖို့ ဖျော်ရည်ယူခဲ့လေ....”

မအေးလှပြောရမည့်စကားများကို သူကချည်း ဆီးပြောပြနေသည်။ နေရာတကာသူကရှေ့ကြောင်း၍ ပြောနေပြီးနောက် တယ်ခက်တဲ့သမီးဘဲ၊ မအေကရှေ့က သင်ပေးနေတယ်၊ ဘယ်အခါဘယ်စကားပြောရမယ်၊ ဘယ်အခါဘယ်လိုပြုရမယ် ဆိုတာ တွေပြောပြ လုပ်ပြနေပြီဘဲ၊ သမီးကလဲ လုပ်အုံးပြောအုံးမှပေါ့”ဟု နှစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်၍ဆိုသည့် မာန်သည့်အခါ၌ မအေးလှ သည်ပုံပုံကလေး ပြုံးနေလေသည်။

“ညည်းဒီလို ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး”
ဒေါ်သိန်းမိမှာ မအေးလှ၏ပြုံးစေ့စေ့ကို စိတ်ထဲ၌အားမရချေ။ အားမရတိုင်းဆတက်တံပိုးတိုးကာ အရာရာတိုင်းဝင်ပါ လျက်ရှေ့ကချည်း လမ်းကြောင်းပြောနေလေ၏။

“အမေပြောနေပြီဘဲဟာ ကျမ ဘာပြောဖို့ လိုသေးသလဲ”ဟု မအေးလှကသူ့ကိုမာန်၍ သူပြောစရာမလိုကြောင်း ပြန်ရှင်း ပြောပြသည်။

“ဟဲ့....လိုတယ်ဟဲ့....ညည်းနေရာအမေဝင်ပြောနေရတာ အမေ့နေရာမှမဟုတ်တာ၊ လိုတာပေါ့”
ဒေါ်သိန်းမိသည်လိုတာပေါ့သာဆိုနေလေသည်။ လိုအပ်သမျှသူချည်းပင်စခန်းသွားနေလေ၊ မောင်မြဦးမှာ တစထက်တစ သူ့ဩဇာညောင်းလာကာ ဦးကျိုးလျက်သေသေဝပ်ဝပ်ကလေး ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးအေးမောင်သည် လက်ထပ်ပြီးလိုက်သွားသောသူ့မယားကို စာရေးခေါ်သော်လည်းမရ၊ ရက်ချိန်းအမျိုးမျိုးပေးနေကာ သုံးလေးလကြာ၍ လာပုံမပေါ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

“မင်းနှယ်ကွာ....ငါ့နေရေးစားရေးဒုက္ခရောက်တာများ တဆိတ်စဉ်းစားစမ်းပါအုံး”

ရထားဆိုက်ဆိုက်ချင်း ပစ္စည်းမချခင် ဒေါ်သိန်းမိကို ဦးအောင်အပြစ်တင်လိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်စကားနာထိုးလာလျှင်

မျက်နှာပျက်ပုံမျိုးသူမျက်နှာကို

သိသိသာသာကြီးပျက်ပြထားလိုက်သည်။ စိတ် မကောင်းသောမျက်နှာဖြင့် စကားမပြောဘဲနေသည်။

ပစ္စည်းများကားပေါ်တင်၍ ကားထွက်မှ စကားပြန်ပြောလေသည်။

“ဘူးသီးခရမ်းသီးဆိုရင် ကျုပ်ရင်ထဲခွဲပြချင်ပါရဲ့၊ ရှင့်အတွက်ပူရတာကတမျိုး၊ ဒီမှာပူရတာကတမျိုး၊ သားသမီးကချက် ချင်းရှိတော့ မစားချင်မသောက်ချင်ဖြစ်နေပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတာ ကျုပ်ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ပစ်ထားခဲ့ရမှာလဲ”

ဦးအေးမောင်မှာ စိတ်မပြေသေးချေ။ သုံ့သောမျက်နှာကြီးဖြင့် မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ....ခုတော့သားသမီးရှိလို့....တော်တော်ကြာကျတော့....ကိုယ်ဝန်ရင်လို့....တော်တော် ကြာကျတော့.... ကလေးမီးဖွားလို့၊ သွေးနုသားနုလို့၊ ကလေးငယ်သေးလို့....”

“တော်စမ်းပါတော်....”ဟု ဒေါ်သိန်းမိက အတင်းဝင်ပြောရင်း တတောင်နှင့်တွက်လိုက်လေသည်။

“သမီးနေမကောင်းတာများဘယ်လိုနေသလဲလို့ ဆီးမမေးဘူး....အပြစ်တင်ချင်တာက စပြောတယ်၊ တသက်လုံးအနား က မခွာဘဲနေလာတာ၊ သုံးလလောက်ခွာရသေးတယ် စကားများလာပြီ”

“စကားများတာမဟုတ်ဘူးကွ ငါ့နေရေးစားရေးမင်းမူတာကို ပြောနေတာ”

“ရှင့်နေရေးစားရေး မယ်ဟန်ရှိသားဘဲ....၊ အကုန်စီစဉ်ခဲ့တာဘဲဟာ....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် တသက်လုံးကစကားခွန်းကြီးခွန်းငယ်မပြောတတ်သော လင်ယောက်ျားကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြန်လှန်ပြောတတ်နေပါပကောဟု အံ့သြနေသည်။ လင်သားအပေါ်၌ အုပ်စီးပြီး မဖိမနှိပ်ဘဲထားတာ ရက်ကြာသွား၍ ကြွစောင်းစောင်း ဖြစ်လာသလားဟု တွေ့ကရာတွေလည်း ရောက်တွေ့သေးသည်။

“မယ်ဟန်က သူ့ယောက်ျားဆီလည်းပြန်ချက်ရ အိမ်လည်းလာချက်ပေးရနဲ့ ကြာရှည်ကြီးဘယ့်နှယ်လုပ်နိုင်မလဲ....၊ တခါတလေလည်းအားနာလို့ ငါ့ဟာငါဆိုင်မှာ ဝယ်စားရတယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည် နားထောင်နေရန် သီးမခံနိုင်တော့ချေ။ သုံးလလောက်ကြာတာများယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ပြောနေစရာများလား ဟုစိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းလာသည်။ စကားမပြောသူက စကားပြောခြင်းကို နားမခံနိုင်အောင်ပိုဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ကျုပ်ရှိတော့ ငါးခြောက်ဆို ဖုတ်ထားပြီးသားကိုး၊ ရှင့်အလိုကျ အစစအရာရာလုပ်ပေးနေတဲ့ ရှင့်ခိုင်းဖတ် ကြီးပေါ့၊ ကျုပ်မရှိရင် ဒုက္ခရောက်တယ်ပေါ့၊ ဒီမှာကျုပ်အလကားလာလည်နေတာလား....ပြောစမ်းပါအုံးရှင့်....သမီးကိစ္စ....ရှင့်သ မီးအတွက်မဟုတ်ဘူးလား....၊ ဘယ်သူ့သမီးထင်လို့လဲ....ပြောစမ်းပါအုံးရှင့်....”

“မင်းပြောလို့ပြောရတာကွ....တော်ကွာ....”

“ကျုပ်ကလည်းရှင်ပြောလို့ ပြောရတာရှင့်....တော်နိုင်ဘူး....”

တက္ကစီဂျစ်ကားဒရိုင်ဘာသည် ကားနောက်၌ ရန်ဖြစ်လာကြသော အဖိုးကြီးလင်မယားကို ကလေးတွေကျနေတာဘဲဟု အောက်မေ့ကာ “ဦးကြီးတို့ရယ်....တော်ကြပါဗျာ”ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ဝင်ဖြန်လိုက်လေသည်။

ဦးအေးမောင်သည် ရန်ကုန်၌ တပါတ်လောက်နေပြီး နေရပ်သို့ပြန်သည်။ ဒေါ်သိန်းမိလည်း ဦးအေးမောင်နှင့်အတူ ပြန်လိုက်မည်ကြံစည်ပြီးမှ သမီးကလည်းမစားနိုင်၊ စားသမျှအကုန်အန်ကာ အိပ်ရာထဲ၌ ခွေနေလေသည်။ မောင်မြဦးမအေ ကြီးကလည်း ညတိုင်းမအိပ်ရဘဲ ပန်းနာထနေကာ အိမ်တွင်လူမမာနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် “ကိုင်း....ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်း ဘဲ၊ ကျုပ်လိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊

ရှင်သားကတစ်နေ့လုံးရုံးသွားနေတာ၊ သူတို့မှာကိုယ်ခွဲလည်းမရှိသေးဘူး၊ သူတို့နေကောင်း မှဘဲ လာခဲ့တော့မယ်”ဟု ဆိုကာနေရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်မြဦးမှာ အိမ်ပစ်ကာလာ၍ လုပ်ကိုင်နေသောယောက္ခမကို အားနာနေလေသည်။ အားနာနာဖြင့် အစစအရာရာ ယောက္ခမအလိုကျ လိုက်လျောကာ ပါးစပ်ထဲခွံမှ စားတတ်တော့မည့်ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယောက္ခမပြုမှ နုတော့မည့် အခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

“မေမေကျွန်တော် လမ်းထိပ်သွားအုံးမယ်၊ မေမေကျွန်တော် ညနေရုံးပြန်နောက်ကျမယ်၊ မေမေကျွန်တော်ရုံးစောစော သွားရမယ်....” စသည်အားဖြင့် သူ့ကိစ္စကို မအေးလှအား အသိပေးရန်ထက် ယောက္ခမကို ပြောရန်လိုအပ်လာသည်။

ကြိုတင်မပြောခဲ့ဘဲရုံးပြန်နောက်ကျသွားသည့်နေ့မျိုးဆိုပါက “သားရေ....နောက်ကျလှချည်လားကွဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း.... မေမေဖြင့်ဆိုက်ကားလာတိုင်းကြည့်ရတာ အမောဘဲ....”ဟု ယောက္ခမကဆီးပြောသည်။ ရုံးပြန်နောက်ကျရသည့်အကြောင်းကို ယောက္ခမအားပြောပြခြင်းဖြင့် မယားပါတလက်စထဲကြားသိသွားရာ မယားကိုသတ်သတ်ပြောနေစရာမလိုသလောက် တချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒီလမ်းမသွားရန်၊ ဒီအစာမစားရန်၊ ဒီအချိန်ရေချိုးရန်၊ ဒီအချိန်ဆေးသောက်ရန် ကိစ္စအဝဝ ပြဿနာအရပ်ရပ် မအေးလှ ပြောရန် အကွက်တကွက်မှမရှိချေ။ ဒေါ်သိန်းမိဘဲ စောင့်ထိုင်ပြောနေသည်။ မအေးလှသည့် သူယောက်ျားနှင့် အခန်းထဲဝင်မှသာ လင်မယားဖြစ်တော့ကာ၊ လင်မယားပြောစရာ စကားမျိုး လင်ပြော-မယားပြော ပြောနိုင်ကြလေ၏။

မအေးလှထူထူထောင်ထောင်ရှိလာလျှင် မောင်မြဦးက ဦးအေးမောင်အတွက် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြန်လွှတ်တော့မှ ဒေါ်သိန်းမိမှာ စိတ်မချ လက်မချနှင့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် သမီးအကြောင်း၊ သားအကြောင်းဘဲ တဖွဖွပြောနေပြီး စကားထဲသမီးမပါ သားမပါရင် မပြောတတ် သလောက်ဘဲဟု ဦးအေးမောင်က စွပ်စွဲနေသဖြင့် လင်မယားစကားပြောမတဲ့ မျက်နှာကျောမတဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ကိုယ်ဝန်ရှိသောသမီးအတွက်တထင့်ထင့်ဖြင့် လူကြိုသာစနဲ့နာနေတတ်လေ၏။ နှစ်ရက်တခါ၊ သုံးရက် တခါ ဘူတာရုံတွင် လူကြိုသွားရှာသည်။ စားစရာပို့ရ၊ ဆေးပို့ရ၊ ခလေးအနှီးပို့ရ၊ ခလေးဦးထုပ်ဆွယ်တာထိုးပို့ရနှင့် အမြဲတမ်း သမီးကိစ္စဖြင့် ဗျာများနေလေသည်။

ဦးအေးမောင်သည် ပထမပိုသည် ကဲသည်ဟုထင်သည်။ ပိုသည်ကဲသည်ဟု အထင်ရောက်လာမှ စိတ်ထဲတမျိုးတဖုံ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ရန်ကုန်သွားနေလိုက်တာ ငါ့ဆီစာ ၃-၄ စောင်ဘဲရောက်တယ်၊ ငါ့တော့ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သမီးသာအရေးပါတယ် ဘယ်သို့ ဘယ်ချမ်းသာဖြင့် စိတ်မကောက်စဘူးကောက်၏။ မမျက်စဘူး မျက်နေလေ၏။

“ကဲ....ဖအေကြီး အခုဆိုရင် ခုနှစ်လကျော် ရှစ်လထဲဝင်လာပြီ၊ မီးဖွားချင်ဖွားတော့မှာ၊ ကြိုကြိုတင်တင် ကျုပ်သွားအုံးမှ၊ မမွေးမဖွားဘူးတော့ ရှင့်သမီးအားငယ်နေမယ်”

“မင်းပြန်လာတာမှ နှစ်လလောက်ဘဲရှိသေးတယ်၊ အခုမှ ခြောက်လကျော် ခုနှစ်လထဲဝင်အုံးမှာ....မင်းနှယ်ကွယ်၊ ပြောရ ရင်လဲမကောင်းဘူး၊ မနေ့ကဘဲနေကောင်းပါတယ်လို့ စာရောက်သေးတာဘဲ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် သူ့ကို ဒီလိုပြောတာနည်းနည်းမှ မကြိုက်ချေ။ ပူပူပင်ပင်နှင့် သူကပင်လွှတ်ရမည်။ အခုတော့ သွား မယ့်ဟာ ကာဆီးကာဆီးနှင့် တားလားဆီးလားလုပ်ရမလားဟု စိတ်ဆိုးလာသည်။

“ရှင့်သမီးတုန်းက ခုနှစ်လနဲ့မွေးတာမဟုတ်လား၊ ခုနှစ်လထဲ ဝင်ရောဖွားလိမ့်မယ်လို့မပူရဘူးလား..... ရှင်ပြောလိုက်မှ ဖြင့်ဒီလိုချည်းပါတဲ၊ ရှင့်သမီးရှင်မချစ်ဘူးလား....မချစ်ဘူးလား....ပြောစမ်းပါရှင်”

ဦးအေးမောင်သည် ဒေါ်ဖေါင်းလာသည်။ စိတ်ထဲရှိတာပြောင်ပြောင်ဘွင်းဘွင်းဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ငါချစ်စရာ မင်းကချန်သေးလို့လားကွ....ငါပူစရာကော မင်းကချန်သေးသလား....၊ မင်းချည်းဘဲချစ်၊ မင်းချည်းဘဲပူ ပြီးတော့ လူကိုအပြစ်လာရှာတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟေ့....ငါကမချစ်ဘူး၊ မပူဘူးကွ....”

“ရှင်ငွစကားမပြောနဲ့....မချစ်ရင်နေပေါ့....၊ မပူရင်နေပေါ့....၊ ကျုပ်ကတော့ မနက်ရထားနဲ့လိုက်မယ်”
ဒေါ်သိန်းမိသည်နောက်တနေ့ ရန်ကုန်သို့ရောက်သွားလေ၏။

အိမ်ကလူနှင့်ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ရတာ သမီးနှင့် သားမက်ကိုမပြောဘဲနေပြီး ခမည်းခမက်ချင်းသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြသည်။

“အိမ်ကဟာလဲ ငယ်မူပြန်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး၊ ရက်ကြာကြာနေတာကို တယ်မကြိုက်ချင်ဘူး၊ ကျမ မှာ သမီးလည်းစိတ်မချ၊ သားလည်းစိတ်မချ၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲလို့ကလဲ မဖြစ်တော့”

မောင်မြဦးအမေ ဒေါ်ခမာ ဒေါ်သိန်းမိထက်ကြီးကာ မုဆိုးမဖြစ်တာမကြာသေးချေ။ စဉ်းစဉ်းစားစားမျက်လုံးအကြည့် နှင့် ငိုငိုတိုင်းဖြစ်နေကာ လေသံသဲ့သဲ့ကလေးနှင့် စကားပြောသည်။

“ယောက်ျားများ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ ကျုပ်တို့သာ အသက်ကြီးလာလေလေ....အမယ်ကြီးအိုစိတ်ပေါက်လေလေ၊ သူတို့မှာ တော့ အဘိုးကြီးအိုစိတ်မဟုတ်ဘူးတော့....၊ ဦးအေးမောင် ဘယ်နှစ်ခုသားလဲ”

“၆၁ နှစ်....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ခပ်တိုတိုပြန်ဖြေသည်။

“အမကြီးထက် ၅-နှစ် ငယ်တာဘဲ....ညီမနဲ့ကော”

“ကျမနဲ့ရွယ်တူပါဘဲ....သူကလသာကြီးတယ်....၊ ကျမနဲ့သူနဲ့ကအိမ်ထောင်ကျတာ ၄၃-နှစ်တောင်ရှိပြီ။ ၁၈-နှစ်သမီး ကအိမ်ထောင်ကျတာဘဲ၊ အသက်လေးဆယ်မှသားသမီးရပြီး သမီးကိုမွေးတာ”

“မောင်မြဦးတို့အဖေရှိတုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းအေးမောင်ဟာ လူရိုးလူအေးလို့ စပ်မိတိုင်းပြောပါတယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ၊ ပြုံးနေလေသည်။ ဒေါ်ခသည်ဒေါ်သိန်းမိအပြုံးကို သိလိုဟန်ရှိပြီး၊ ပြုံးနေ သောမျက်နှာကို တဟုတ်ဟုတ်ချောင်းဆိုးရင်းပင် မျက်လုံးမခွာဘဲစိုက်ထားလေသည်။

“မောင်မြဦးလိုဘဲ ရိုးလည်းရိုး၊ အေးလဲအေးပါတယ်၊ သူတို့သားအဖတဖုံထဲဘဲ” ဟုဒေါ်သိန်းမိက ဆက်ပြောလေသည်။

(၂)

မသိန်းမိ ဒုတိယအကြိမ်ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် မြေးဦးအပါသည် လေးဘက်ထောက်စအရွယ်၌ အဖိုးအဘွားအိမ်သို့ရောက်လာ လေ၏။

“သားသမီးကလည်းနီးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကလေးကနို့မျက်နေတော့ ဘယ်နေကောင်းမလဲ၊ ချူခြာတာပေါ့၊ နို့ ဘူးတဘက်နဲ့ သူ့အမေဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ ကျုပ်ဘဲနို့ဘူးတိုက်မွေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတယ်”

ဦးအေးမောင်သည် မြေးဦးကလေးရောက်လာ၍ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် အပါဝမ်းကကျွတ်ကတည်းက မော်လမြိုင်နှင့်ရန်ကုန်ကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လိုကူးနေခဲ့သည်။ က လေးမက်ခရပေါက်၍တခေါက်၊ ကလေးကိုယ်ပူ၍တခေါက်၊ ကလေးဝမ်းပျက်၍တခေါက်၊ ကလေးနို့မျက်သွားသည့် အခေါက်၌ ကား ကလေးပါအိမ်ပါလာသည်။

ကလေးရောက်လာလျှင် ရန်ကုန်သို့ ကူးချည်းသန်းချည် မလုပ်ချေဘူးဟု အောက်မေ့သည်။ ဦးအေးမောင်သည်အသက် ကြီးမှ ကလေးငိုသံ၊ ကလေးချောသံများကြားရတာ ကြည်နူးလျက် နားဝင်ချိုနေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ သားသယ်မအေတပိုင်း ဖြစ်နေလေ၏။ အိပ်ရာထဲ၌

ကလေးပေါက်စလေးရောက်နေပေရာ၊ အသက်ကြီးမှ ကလေးရခဲ့ကြ၍ အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ကြသော ဦးအေးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ဘဝသည် အသစ်ပြန်ဖြစ်ကြကာ အသက်ပြန်ဝင်လာကြလေသည်။

ညဘက်ကလေးနိုးလျှင် တယောက်ကပုခုံးပေါ်ထမ်းချောကာ၊ တယောက်ကနို့ဘူးဖျော်ရလေ၏။

ဦးအေးမောင်သည် ကလေးလေးရောက်လာမှ “သားရေ....လူကလေးရေ....”ဟု ချောကာမြှူကာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေ၏။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ရံဖန်ရံခါ သွေ့ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေတတ်သော သူ့ဘဝသည် သာယာစိုပြေလာစရှိဆဲ၌ “ခလေး ကသူ့အမေလွမ်းတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ငိုချည်းနေတာဘဲ....၊ ခလေးသနားပါတယ်၊ ဖြစ်သေးပါဘူးလေ....သူ့အမေနဲ့သူ့သား အတူတူနေ ပါစေ”ဟု အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ရန်ကုန်သို့သွားပြန်ပို့သောကြောင့် ဦးအေးမောင်၏ဘဝမှာ ခြောက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိရန်ကုန်သို့အခေါက်ခေါက်သွားနေလေရာဝယ် ကလေးပြန်ခေါ်သွားသော ခုတခေါက်မှာ အခြောက်ဆုံး ဖြစ် သွားလေ၏။

ခြောက်ကပ်သွားသောအိမ်ကြီး၌ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေလေ၏။ အိမ်တွင်မပြန်ဘဲပွဲရုံ၌သာ အနေများသည်။ အိမ် သို့စားခါနီးမှပင် ပြန်လာချင်လာ၏။ အိပ်ခါနီးမှပင်ပြန်လာချင်လာ၏။ ဒေါ်သိန်းမိရန်ကုန်သို့သွားတိုင်း ထမင်းလာချက်ပေး သောမယ်ဟန်မှာ ဒေါ်သိန်းမိဘက်မှ ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်သဖြင့်သာ တော်တော့သည်။ မယ်ဟန်၏ ယောက်ျား ကိုဘိုးဆင်မှာ ဦး အေးမောင်တို့ပွဲရုံစောင့် လစားလုပ်သည်။

အခါတိုင်းဒေါ်သိန်းမိမရှိလျှင် မယ်ဟန်သည်နံနက်စောစောဈေးဝယ်ပြီးပေါက်လာကာ ထမင်းချက်လျက်၊ နေ့လည်တ ခေါက်ပြန်ပြီး သူ့အိမ်မှ ညနေတစ်ခေါက်ပြန်လာလျက် ချက်ပြုတ်ကျွေးကာ မိုးချုပ်လျှင် ပြန်သွားလေ၏။ ကလေးခေါ်သွားပြီး သည့်နောက် ဦးအေးမောင်သည် နေ့ဘက်တခေါက် အိမ်မပြန်နိုင်ရသည်ကများသည်။ ဦးအေးမောင်သည် အိမ်ပြန်လာတိုင်း မ ကြည်မသာ ဖြစ်နေလေသည်။ စီးပွားရေးတဘက် အိမ်တဘက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော အဖြစ်ကို မကျေနပ်ချေ။ ပွဲရုံ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ နောက်နောက်ကလို ဘာမှကူဖော်လောင်ဘက်မရတော့ဘဲ သမီးကိစ္စ၊ မြေးကိစ္စဖြင့် ဗျာများနေပေသော သား မယားကို ညအိပ်ရာဝင်လျှင် အမှတ်ရပြီး၊ အမှတ်ရလာလျှင် စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့်တစ်ယောက်တည်းရှိသည်ကို မသိချင်သဖြင့် မေ့သွားရန်ကြိုးစားအိပ်လေသည်။ အိပ်စေချင်မှ အိပ်မ ပျော်သောကြောင့် စိတ်တိုတိုဖြင့် အိပ်ရာကထလာပြီး အိမ်အောက်ဆင်းလိုက်၊ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်၊ အိမ်ခန်းထဲဝင်လိုက် ဟိုဟာ လုပ်တော့မလိုလို၊ ဒီဟာလုပ်တော့မလိုလိုဖြင့် ယောင်ချာချာကြီးဖြစ်နေရှာသည်။

ဒေါ်သိန်းမိ ကလေးပို့ပြီး ပြန်လာမည်ဟု ရက်ချိန်းတပတ်ပေးသွား၏။ ကလေးနေမကောင်း၍ ၁၀ ရက်ရွှေ့သွား၏။ ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့၌ သံကြိုးရောက်လာသည်။ မောင်မြဦးအမေ ဒေါ်ခ သေဆုံးကြောင်း ရိုက်လိုက်သောသံကြိုးကို ဖွင့်ဖတ်နေ ရင်း ဦးအေးမောင်သည် တစုံတခုကိုတွေးမိကာ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်လေ၏။

ဦးအေးမောင်တွေးတောလာခဲ့သည့်အတိုင်းဒေါ်သိန်းမိမှာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး ဦးအေးမောင်နှင့်အတူတူ ပြန်လိုက်ဖို့ ရန် မလိုက်နိုင်သေးကြောင်း အကြောင်းပြလေ၏။

“ရှင့်နှယ်ရှင်....လူကြီးတွေအားလုံးပြန်သွားရင် သူတို့မျက်စေ့သူငယ်နဲ့ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့။ ဆယ့်ငါးရက်တန်တယ်၊ တလတန်တယ်၊ ကျုပ်နေပြီးပြန်မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ တော်သာပြန်နှင့်ပါအုံး....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် တဘက်ခန်းက သမီးနှင့်သားမက်မကြားအောင် အိပ်ရာထဲ၌ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် ကျိတ်ပြောနေ သည်။ ဦးအေးမောင်မှာ မကျေမချမ်းသဖြင့် ပြန်ပြော၍ ဒေါ်သိန်းမိက တိုးတိုးပြောရန် လက်ကုပ်ရသည်။

“မင်းကိုကျုပ်မပြောချင်လို့နေတာ၊မယ်ဟန်အိမ်လာပြီးလျှော်ဖွတ်ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတာကဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့လင်ဘိုးဆင်က မလိုရင် မလိုသလိုဟာ မယ်ဟန်ညနေပြန်ရင် ရန်ဖြစ်သတဲ့....”

“အမလေးတော်....ဘိုးဆင် အရက်သောက်တာများ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ တသက်လုံးကသောက်လာတာပါ၊ ရန်ဖြစ်တာ လည်း တစ်သက်လုံး ဖြစ်နေကျပါ၊ ကျုပ် ၁၅ ရက်လောက်နေပြီး ပြန်မှာပါ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ၁၅ ရက် ဆိုပြီး တလလောက်ကြာမြင့်နေလေ၏။

မောင်မြဦးမှာ တတွေတွေတဖျင်ဖျင် မိခင်အတွက်စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်နေပြီး၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိပါစေတော့ဟု ဖြောင်းဖျရ၊ ဂရုစိုက်ရနှင့် သမီးကို အာမရဘဲ၊ သူချည်းဘဲဖြေဖျော် ဖြောင်းဖြနေရလေ၏။

မအေးလှမှာ ကိုယ်ခွဲကလေးမတစ်ယောက်အဖော်ရသော်လည်း ကလေးထိန်းရုံသာ အဖော်ရသည်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ချက်ပြုတ်ရ အိမ်တာဝန်လုပ်ရနှင့် မအေးရချေ၊ အမေရှိ၍သာတော်သေးသည်။ မရှိလျှင်မေမောင်မြဦးကို စိတ်လက်ကောင်းအောင် အနားက ဖြေဖျော်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ရုံးမသွားမီနှင့် ရုံးကပြန်လာလျှင် အမေကဂရုစိုက်ကာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစု လျက် တဖူးဖူးမှုတ်နေခြင်းကပင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် စိတ်လက်သက်သာရာ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိမှာ မအေတစ်ယောက် သားတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာဘဲဟုနားလည်ကာ မောင်မြဦးအမေနေရာ ၌ ကိုယ်စားဝင်၍ဖြစ်စေ၊ မောင်မြဦးနီးနေရာ၌ ကိုယ်စားဝင်၍ဖြစ်စေ ၊ တအိမ်ထောင်လုံး သူချည်းနှစ်ပါးသွာနေသဖြင့် မအေးလှမှာ ခပ်အေးအေးပင် သူလုပ်စရာရှိတာသာ သူလုပ်နေနိုင်လေ၏။

မောင်မြဦးသည် ဒေါ်သိန်းမိအပေါ်၌ လေးစားသည်။ ချစ်ခင်သည်။ သူ့အမေအရင်းပင် သူ့အပေါ်၌ ဒီလောက်မယုယ နိုင်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့အပေါ်၌ သူ့မယားသည်ပင် သည်လောက်မပြုစုနိုင်၊ သည်လောက်အကျေပြန်နိုင်ဟု အောက်မေ့သည်။ ကလေးအတွက်၊ အိမ်အတွက် အားလုံးစိတ်ချရသဖြင့် ယောက္ခမပြန်မှာပင်စိုးရိမ်နေတတ်သည်။

ဦးအေးမောင်ဘက်မှ အဝင်အထွက်ရှိကြသော ဆွေမျိုးတစုကား ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မအေးလှအိမ်၌ တည်းခိုစတည်းချ သွားကြပြီး ကိုယ့်အရပ်ရောက်လျှင် အတင်းစုပြောကြလေ၏။

“ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဘော်ကသဲသဲ၊ မောင်မြဦးစိတ်သိပ်ထိခိုက်နေတယ်၊ အမေမရှိတော့ မနေတတ်မထိုင် တတ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီးတကတဲမှဘဲ သားမက်ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မျက်စေ့အောက်ကအပျောက်မခံဘူး၊ သူ့ယောက်ျားကြီး တော့ သတိတောင်ရရဲ့လား....”

ဆွေမျိုးတို့သည် မြင်ပြင်းကပ်ကပ်ဖြင့်တီးတိုးပြောကြလေသည်။ တီးတိုးသံသည် တစတစ ဦးအေးမောင်၏ နားသို့ ရောက်သွားသည်။

ဦးအေးမောင်သည် မလုပ်စဘူး သံကြိုးရိုက်ခေါ်လိုက်ပြီး ဒေါ်သိန်းမိရောက်လာသည့်နေ့ကစ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာကြောမတည့်ဘဲ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်ကို သူ့ဆွေမျိုးများမြှောက်ပေးသည်၊ တို့ပေးသည်၊ တိုက်ပေးသည်ဟု ဦးအေးမောင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးတွေအပေါ်သို့ အပြစ်လုံးလုံးကြီးဖို့ကာ ရန်ထောင်နေလေသည်။

သို့ဖြင့်နေ့စဉ်ရက်ခြားသမီးကိစ္စဖြင့် ကတောက်ကဆ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်များကြလျက် မအေးလှကလေးမီးဖွားချိန် နီးကပ် လာ၏။

“ကဲ....ဘယ်လိုလဲ....ဟိုမှာ သမီးကနေ့လား၊ညလားဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်မသွားရဘူးလား....”

ဦးအေးမောင်သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။ စကားပြန်မရ၍ ဒေါ်သိန်းမိသည် ဒေါသထွက်လာသည်။ ဦးအေးမောင်မှာ သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အကောင်းပြောလည်း အကောင်းမထင်ဘဲ

စကားများရတာချည်းဘဲဖြစ်၍ ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေသည်။ မေးမေးချင်း ရုတ်တရက်အဖြေမပေး၊ ဒေါ်သိန်းမိ၏ ခပ်မာမာမေးသောအသံကြောင့်လည်း တုန်ဆိုင်းနေသည်။

“တော်....ကျုပ်ကို စကားမပြောချင်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုလဲ....မသွားစေချင်ရင်လဲပြောရမယ်၊ သွားရမယ်ဆိုလည်း....ပြောရ မယ်၊ မြဲနေတာကဘယ်လို သဘောလဲ”

“ကွယ်....မင်းသဘော၊ မင်းသဘော....ငါ့ကိုဘာမှ မမေးပါနဲ့၊ မင်းသဘော....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်တင်လိုက်ကာ အံကြိတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ဦးအေးမောင်က ဘယ်သို့ဘယ်ညာ ပြောလျှင် တစက်မှမခံဘူးဟု စိတ်ကိုတင်းထားသည်။ ဦးအေးမောင်ထံမှ အဖြေသည်ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ စိတ်မကောင်းသံရော နှောနှောရာ၊ တင်းထားသောစိတ်များသည် အနည်းငယ်ပျော့ကျသွားလေသည်။

“ကျုပ်သဘောဆိုကြာလှပြီရောက်သွားတာ၊ ကျုပ်သဘောချည်း မလုပ်ချင်လို့ ရှင့်ကိုမေးတာပေါ့၊ အခုချက်ခြင်းထဲသွား ရမှာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရက်နီးတော့ သံကြိုးရိုက်ဖို့ စာရေးလိုက်ပါ့မယ်....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲ၌မတင်မကျ ဖြစ်နေလေ၏။ ဦးအေးမောင်က ဘုကျကျ ကလေးပြောလျှင် ရန်ကုန်သို့နေချင်း ညချင်းထွက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဘုကျကျမပြောဘဲ မင်းသဘောဆို၍ အသာကလေးပြန် ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်ဦးအေးမောင်နှင့်သမီးအကြောင်းကိုဆက်မပြောသော်လည်း ဦးအေးမောင်ကွယ်ရာတွင် သမီးအကြောင်း ချည်းပြောနေလေသည်။ ကြားရသူတိုင်းနားညည်းသွားသည်။

“ညည်းသိတဲ့အတိုင်းဘဲမယ်ဟန်....ယူဟဲ့ ယူဟဲ့ ဆိုလို့ အဖေအမေစကားနားထောင်ပြီး လင်ယူလိုက်ရတာ၊ သူ့ခမြာ ဘာမှ သိတတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းတို့မျက်စေ့အမြင်ဘဲ၊ မအေ့ထမိစဆွဲပြီး မအေ့နဲ့တကပ်ကပ်နေတဲ့သမီး၊ ဘာမဆို မအေ့အကြောင့်ကြ၊ မအေ့နဲ့သက်ခံစို့တာ ၊ လင်သာပေးစားလိုက်ရတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲ နို့စော်တောင်ပျောက်အုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တာ၊ မအေ့မို့ပြန်မယ်ဆို ငိုပါလေရော၊ အိမ်ထောင်မကျခင်တုန်းက ငါတညအိပ်နှစ်ညအိပ်ခရီးသွားရင် ညည်းနဲ့ထားခဲ့တုန်း က ငိုသလိုပါဘဲအေ၊ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေတာပါဘဲ....”

မယ်ဟန်၏စိတ်ထဲ၌ လွန်လွန်းတယ်ဟု အောက်မေ့သည်။ ဒီအိမ်လာ၍ သူ့မျက်နှာမြင်လျှင်သည်စကားဘဲ ဆီးဆီးပြော နေသဖြင့်နားပူလာသည်။ ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်နေ၍ ဆန့်ကျင်ဘက်မပြောရဲဘဲ အလိုက်အထိုက် ကြည့်ပြောရလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့အမရဲ့၊ သူ့ခမြာမွေးခါနီး ဖွားခါနီးဆိုတော့ အမေကိုမျှော်နေမှာဘဲ၊ အကိုကြီးကိုသာခေါ်ပြီးအစ်မ ရန်ကုန် သာပြောင်းနေဖို့ကောင်းတော့တယ်”

“ပြောင်းလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲအေ့....ကိုယ့်စီးပွားရေး လက်ငုတ်က ဒီမှာရှိနေတာ၊ ပြီး....ညည်းအကိုကြီးကလည်း ရန်ကုန်မှာ အသက်ရှူကြပ်တယ်လို့ နေတတ်တာမဟုတ်တော့ မခက်လား၊ ခက်ပါတယ်အေ့....ခက်ပါတယ်၊ ငါဘဲဒုက္ခများပါတယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည်ပြောပြီး ဟင်းကနဲပင့်သက်ကြီးချလိုက်သည်။

“အမတော့ဒုက္ခပါဘဲ....အကိုကြီးလဲ သနားစရာဘဲ၊ အမမို့မရှိရင် မကြည်မသာနဲ့ ရွှင်ရွှင်ပြပြမရှိဘူး၊ အမ၊ မရှိတဲ့အခါ ကျမပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကျမအပေါ်မကျေနပ်တာရှိရင် အမအပေါ် မဲနေမှာစိုးလို့ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင်လုပ် ပေးကိုင်ပေးတာဘဲ၊ အမအတွက်ကျမလည်း မသက်သာဘူး၊ ဒီမှာတနေလုံး လာလုပ်နေရရင် အိမ်ပြန်တော့ဘိုးဆင်က မူးမူးနဲ့ ရန်ထောင်ချင်သေးတယ်....”

‘အမယ်လေးအေ့....ဒီကောင်များဂရုစိုက်လို့၊ မူးရင် မူးတဲ့အခိုက်ပါ၊ ညည်းအကိုကြီးကို ညည်းက ဒီအကြောင်းကြပ်ကြပ် ပြော၊ ငါ့ကို ဒီအကြောင်းနဲ့ရမယ်ရှာပြီး မသွားသချင်ဘူး....၊ ညည်းတို့က အဲသလိုပြောနေရင် သူ့ဆွေမျိုးတွေက သူ့ကိုပိုဖိ ပြောကြမှာပေါ့၊ ဒီအကောင့်အကြောင်းစကားထဲ

ထည့်မပြောစမ်းနဲ့၊ ဒင်းသောက်ချင်သလိုသောက်ရအောင်တဘက်လှည့်နဲ့၊ ငါက ပေးနေရတာဘဲမဟုတ်လား၊ ညည်းတို့ကို ပေးကမ်းနေတာ အကုန်လုံးသူသိတာမဟုတ်ဘူး.....သိရဲ့လား”

မယ်ဟန်မှာ ရှေ့ဆက်မပြောရဲချေ။ ကိုဘိုးဆင်လခအပြင် တိတ်တိတ်ကြိတ်ပေးနေသော ငွေစများဖြင့် ရွှေစပင်ဝယ်စု နိုင်သည့်အတွက် နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

မယ်ဟန်သည် ဒေါ်သိန်းမိအလိုကျအတိုင်း အိမ်လာတိုင်း ရန်ကုန်က သံကြိုးရောက်မရောက်အရင်မေးကြည့်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့်သံကြိုးမြှော်နေသည်။ သံကြိုးမရောက်လာသဖြင့် စိတ်တပူပူဖြစ်နေပုံကြောင့် ဦး အေးမောင်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လွှတ်လိုက်ရလေ၏။

စူဠလိပ်ရေထဲလွှတ်လိုက်ရသလိုပင်၊ ဒေါ်သိန်းမိသည် ရန်ကုန်၌ ၄-၅ လသောင်တင်နေလေ၏။ မအေးလှသည် မျက်နှာ မြင်ပြီး မီးယပ်ကျိုးကျိုးနေကာ အိပ်ရာထဲ၌လဲနေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိမှာ လူမမာတစ်ဘက်၊ ခလေးနှစ်ယောက်တစ်ဘက်နှင့် ဒုက္ခတွေ့များနေလေသည်။ မအေးလှသည် အတော်ကြီးနေမကောင်းသောကြောင့် ဦးအေးမောင်မှာ ရန်ကုန်သို့ နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် သွားကြည့် ရလေသည်။

ဦးအေးမောင်သည်တခေါက်နှစ်တခေါက်မတူဘဲ ပြောင်းလဲနေပုံကိုသတိပြုမိသည်။ နေကောင်းကောင်းခြင်း ပြန်လာဘို့ ရာမှာကြားပြောဆိုသမှုမပြုတော့ဘဲ အေးအေးပင် ပြန်သွားတတ်၏။ အနေခက်သည်၊ အစားခက်သည်လည်း မရှိတော့ဘဲ အေး အေးချမ်းချမ်းဖြစ်နေသောအရိပ်အခြေတွေကိုပင် မြင်လိုက်ရသည်။

မအေးလှသည် အမာကိုမွေးဖွားပြီး အိပ်ရာထဲ၌လဲနေကာ အရိုးပေါ်အရေသာကျန်တော့သည်။ ဘယ်သူမှမမှတ်မိအောင် ရုပ်ပျက်သွားသည်။ မျက်လုံးဟောက်ပက်ဖြင့်ကမ္ဘာနှုန်းရုပ်ကိုကြည့်လျက် ဒေါ်သိန်းမိမှာ ရင်ထုမနာဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ့သမီးလေး ဒီလိုနဲ့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းလုံးပါးပါးတော့မှာလား” ဟု စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် မွန်ထူပူနေတော့သည်။

မောင်မြဦးမှာ ရုံးအလုပ်ကလဲပူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်းတကွက်မှစိတ်ချမ်းသာစရာမတွေ့ရ၊ အရေးထဲ ကူဖော်လောင် ဖက်မိန်းကလေးကအိမ်မှထွက်သွား၍ ဖတ်ဖတ်ဆာနေသောယောက္ခမကြီးမှာ ရှေ့ကလို သူပြန်လာလျှင် သူပြန်လာလျှင်ယုယလုပ် မနေတော့ဘဲ စိတ်တိုနေပုံရသည်။

“ကဲ့ဟေ့....မင်းက ကလေးထိန်းပါအုံး၊ ငါဖြင့်တနေ့လုံးယားလို့တောင် မကုတ်အားဘူး၊ အလုပ်ကလဲများလိုက်တာ၊ လူ မမာကလဲ တနေ့ရွှေ၊ တနေ့ငွေ၊ ငါပါကလဲ ဆော့လိုက်တာ မျောက်ရုံးနေတာဘဲ....မနိုင်ဘူး”

တအိမ်လုံး ယောက္ခမ၏ ညည်းသံညူသံ၊ လူမမာ၏ညည်းသံညူသံ၊ ကလေးတွေ၏ ငိုသံဆူသံများဖုံးလွှမ်းနေလျက် မသာမယာဖြစ်နေသောအိမ်ဆီသို့ ရုံးကအပြန် အနိုင်နိုင်လျှောက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အမေအိုပန်းနာသည်နှင့် တသက်လုံးနေခဲ့ရသဖြင့် လူမမာဆိုလျှင် အနားမကပ်ချင်သလောက် စိတ်ကုန်ခန်းသည်။ စိတ်မရှည်ရကောင်းလားဟု လူနာကစိတ်လုပ်ပြန်လျှင် မချော့မမော့ဘဲ တယောက်ထဲကျိတ်မြဲ၍ စိတ်ရှုပ်စိတ်ပျက်နေလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည်မော်လမြိုင်မှ ဘာသတင်းမှမကြား၊ စာရေးတာလဲကြာမြင့်နေသဖြင့်၊ ဦးအေးမောင်နေထိုင်များမကောင်း နေသလားဟု တွေးတောလျက်ဈေးကအပြန် ပုဇွန်တောင်ဘက်သွားကာ အသိမိတ်ဆွေအိမ်တွင် မော်လမြိုင် လူကြုံသွားကြည့် လေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိလူကြုံသွားကြည့်သောအိမ်မှာ မောင်လမြိုင်မှပြောင်းရွှေ့ကာ သစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားလေသည်။

အသိအိမ်၌ မော်လမြိုင်လူကြိုမရှိ၍ ထပြန်ခါနီး၌ သစ်ဆိုင်ရှင်ဦးဘိုးအုန်း၏ဇနီး ဒေါ်ပန်းသည် ဒေါ်သိန်းမိကိုပြုံးကြည့် လျက်“လောလိုက်တာ....နေစမ်းပါအုံး”ဟု တားနေသည်။

“မဖြစ်ဘူးမပန်းရယ်....လူမမာရှိနေတော့ ဘယ်မှကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊ ဈေးဝယ်ရတာတောင်နောက်က ကျားလိုက်သလို ဝယ်ရတာ၊ သူ့ဆီကစာမရောက်တာကြာသွားလို့ ဘာများဖြစ်နေသလဲ သိချင်လို့ ဒီဘက်လှည့်လာတာ....သွားအုံးမှ”

ဒေါ်ပန်းသည် ဒေါ်သိန်းမိ၏ ထမီစအတင်းဆွဲထားသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ တမင်ဆွဲနေသည်မှတ်၍ “နောက်မှလာမယ် မပန်းရယ်”ဟု ရုန်းရင်းပြောလေသည်။

“ရှင့်ကိုပြောစရာရှိလို့တာနေတာ....၊နေပါအုံး....ကိုအေးမောင်ကြီးသတင်း ဘာလိုလိုကြားပါကလား”
ဒေါ်သိန်းမိသည် ကိုယ်ကိုကြွပြီးမှ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြူးဖြင့်

အသာကလေးထိုင်ချလိုက်ကာ“ဘာကြားတာလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ပန်းသည် မဲ့လိုက်လေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“ရှင်နဲ့ဘာတော်သလဲ၊ ရှင့်အိမ်ဝင်ထွက်နေတဲ့ မယ်ဟန်နဲ့ညားနေသလိုလို တမြို့လုံးပြောနေကြတာ ရှင်မသိဘူးလား။ မယ်ဟန်တို့ လင်မယားကွဲပြီး မယ်ဟန်ကအခုရှင့်အိမ်ပေါ်မှာ....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် မိုက်ကနဲဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲ၌ တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။ စကားမပြောနိုင်အောင် ကြက်သေကြီး သေနေလျက် သူ့မျက်လုံးမှာလည်း ဝိုင်းနေလေ၏။

“ရှင်လဲဒုက္ခဘဲ၊ရှင့်သမီးကတဘက်၊ ယောကျ်ားဆိုတာ ဒီလောက်ပစ်ထားလို့ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ လူရိုးဆိုတာသိချိုင်းကုန်း မှာရှိတာ....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး ကတုန်ကယင်နှင့် ထလိုက်လေ၏။ ဒေါ်ပန်းမှာ မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်နေသော ဒေါ်သိန်းမိကို စိတ်မကောင်းစွာ စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။

“ခေါင်းဖြူကြီး....ငါကတော့လူရိုးကြီးဘဲဆိုပြီး ဒီဘက်ကဆိုရင်ဘာမှမပူမိဘဲ စိတ်ချနေမိတယ်။ သိကြရောပေါ့အေ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။ မီးဖိုထဲတွင် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဟင်းအိုးတွေပျက် ကုန်ကာ တယောက်တည်း စိတ်တိုနေသည်။ သမီးကိုပြောရကောင်းမကောင်း စဉ်းစားဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်နေ၏။ သားမက်သိမှာ လည်း ရှက်လှသည်။

တနေ့လုံး ဘာလုပ်လုပ်အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြင့် နေမထိထိုင်မထိဖြစ်နေသည်။ မအေးလှသည်အိပ်ရာထဲမှ အမေဘာဖြစ် ပါလိမ့်ဟုတွေးနေသည်။ မောင်မြဦးသည် ရုံကအပြန်ဒေါ်သိန်းမိကို မြင်မြင်ချင်း အမ်းသွားလေ၏။ သားအမိချင်းရန်ဖြစ်ကြသ လား....ဘာဖြစ်ကြသလဲဟုအမျိုးမျိုးတွေးကာ မျက်နှာပူသွားသည် ဒေါ်သိန်းမိမှာ မျက်နှာမပျက်အောင်သတိထား၍ မရနိုင် မဖုံး နိုင် မဖိနိုင်အောင် သိသိသာသာကြီးမျက်နှာပျက်၍ နေလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည်မအေးလှ အိပ်ရာမှ ထသွားနိုင်သည်အထိ မြို့သိပ်ကာအောင့်နေရသည်။ ထနိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မော်လမြိုင်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လစ်လေ၏။ ကြားရသောသတင်းမှန်မမှန် အကဲခတ်ချင်၍ အကြောင်းမကြားဘဲ တိတ်တိတ်လာခဲ့ သည်။

ခရီးရောက်မဆိုက် အိမ်ပေါ်၌ သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းထားသော မယ်ဟန်ကိုတွေ့သည်။ ဦးအေးမောင်မှာ အိမ် ၌မရှိချေ။ မျက်နှာထားကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသော ဒေါ်သိန်းမိကိုမြင်၍ မယ်ဟန်မှာ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်သွားကာ ကြောင် နေလေသည်။

“ငါလာတာ နှုတ်မဆက်နိုင်အောင် ညည်းဖြစ်နေတာက ဘယ်အချိုးလဲ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ခါးထောက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

မယ်ဟန်သည် အာစေးထည့်ထားသလို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တကိုယ်လုံး တုန်နေလေသည်။

“ညည်းကို ကျုပ်က အိမ်ကြည့်လိုက်ပါလို့ အပ်ခဲ့တာ ကျုပ်လင်ပါအပိုင်ယူတော့လို့ အပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

မယ်ဟန်သည်မျက်ရည်ပေါက်များ ပေါက်ပေါက်ကျလာကာ “အမရယ် တိုးတိုးပြောပါ”ဟု ရှိုက်ရင်းပြောလေ၏။

“ဘာလဲ လူသိမှာစိုးလို့လား၊ အထင်ကရမဟုတ်ကြသေးဘူးလား၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မဟဝါ အခုဆင်း.....ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုဆင်း.....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် လမ်းမက လူသွားလူလာများကြားလက်အောင် အော်ဟစ်ပြောလေ၏။

အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ဒေါ်သိန်းမိကို မချုပ်တီးနိုင်ဘဲ မယ်ဟန်၏ပါးကို တအားလှမ်းချလိုက်သည်။

မယ်ဟန်သည် ဖြန်းကန်ဖြစ်သွားကာ ပူထူလာသည်နှင့် ကက်ကက်လန်အောင်ပြန်ရန်တွေ့လေ၏။

“ရှင့်အိမ်ပေါ်မှာ နေချင်လွန်းလို့နေတယ်မမှတ်နဲ့၊ ရှင့်လင်ကြီးက ရှင်ပစ်ထားလို့ သနားပါလို့တောင်းပန်လွန်းလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာ၊ အခုမှဘာလာရမ်းနေသလဲ”

ဆူဆူညံညံကြားသည်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ပြေးလာကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိကို ဝိုင်း၍ ဆွဲထားကြ၏။ မယ်ဟန်မှာ ဆင်းသွားရကောင်းနိုးနိုး၊ မဆင်းဘဲနေရကောင်းနိုးနိုးတွေဝေနေသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများက အကျယ်အကျယ်မပွားရန်ရှောင်ပေး ဖို့ရာ ဝိုင်းပြောတော့မှ သူ့အထုပ်သူ့ဆွဲကာ ဆင်းသွားလေသည်။

မယ်ဟန်သည် ဦးအေးမောင်ရှိရာပွဲရုံသို့ တန်းသွားလေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်ရှိရာပွဲရုံသို့ လိုက်သွားချင် လျက်အားလုံးက ဝိုင်းဖြောင့်ဖျက်၍ အိမ်အပြန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ဦးအေးမောင်သည် လူခြေတိတ် သန်းကောင်ကျော်မှ အိမ်တံခါးကို လာခေါက်သည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်သွားလျက် တံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။ ဦးအေးမောင်သည် မျက် လုံးဝင်းဝင်းနှင့် ဝင်လာလေ၏။

တညလုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။ မိုးလင်းခါနီးတွင် ဒေါ်သိန်းမိသည် ရန်ဖြစ်ရင်း သူ့ ပစ္စည်းအားလုံး ထုပ်ပိုးသိမ်းစုပြီးသွားသည်။

“ ဒီလိုသစ္စာဖောက်လို့တော့ ဘယ်တော့မှမပေါင်းဘူးမှတ်၊ ဟင်ဆိုရင်-တို့က လှည့်ကြည့်တဲ့ အစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပြတ်တယ်ဆိုအပြီးဘဲ၊ ရှင့်ပစ္စည်းကို ရုံးကနေတဝက်ခွဲတောင်းရမလား၊ ခွဲပေးမလား ”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ နောက်ဆုံးပြောသောအသံထွက်လာသည်။

“ မင်းမပေါင်းချင်ရင်ပြီးရောပေါ့၊ ရုံးတက်စရာမလိုပါဘူး၊ ခွဲပေးမယ်၊ မနေချင်သွားနိုင်တယ် ” ဟု ဦးအေးမောင်၏ နောက်ဆုံးအသံနှင့်အတူ အိမ်တံခါးဖွင့်သံ ဆိုက်ကားထွက်သွားသောအသံဗလံများ ထွက်ပေါ်ဆူညံသွားကာ တဖြည်းဖြည်းတိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

(၃)

တတိယမြောက်“အပု”ကို မျက်နှာမြင်သောအချိန်၌ ယခင်အိမ်တွင် မဟုတ်တော့ချေ။ အိမ်ကိုထိုးရောင်းကာ အကြွေးတွေ ဆပ်ရသည်။ အိမ်ဘေး၌ မြေကွက်ကလေးချန်လျက် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်နေကြရသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်နို့ဘူးစရိတ်၊ မကျန်းမာသည့်စရိတ်၊ မသာတုန်းက ကုန်ကျခဲ့သည့်စရိတ် အထွေထွေဖြင့် အကြွေး တွေနှင့်နေသည်။ ကြွေးပူလှ၍ မောင်မြဦးမှာ အိမ်ကြီးကို မရောင်းချင်ရောင်းချင်ဖြင့် ရောင်းလိုက်ရကာ အကြွေးကြေအောင် ဆပ် လိုက်ရသည်။

အိမ်ပြောင်းနေကြပြီးကတည်းက မောင်မြဦးမှာ တစစပြောင်းလဲနေသည်။ အိမ်တွင်ရွှင်ရွှင်ပြပြ ရယ်ရယ်မောမောနေ တယ်လို့မရှိ၊ ရုံးကပြန်လာလျှင်သူ့မျက်နှာမှာ အုံ့နေသောမိုးကဲ့သို့ မုံ့ငေးနေကာ သွက်သွက်လက်လက် အမူအယာမျိုးမရှိဘဲ လေးကွေးနေလေ၏။

“ ညည်းကိုငါမွေးထားတုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုများဖြင့် ညည်းကြည့်ရတာ တနေ့ထက်တနေ့ အရပ်ကြီးလိုဘဲ မလှုပ်ဘူး၊ ကိုယ့်လင်ပြန်လာရင်လဲ စကားစမြည်ပြောလို့ဆိုလို့မဟုတ်ဘူး၊ အစစအရာရာ ငါချည်းဘဲ ပြောဆိုနေရတယ်၊ မတုန် မလှုပ်နဲ့ ညည်းကြည့်ရတာ ငါအားမရလိုက်တာအေ”

မအေးလှသည် အမေဘာပြောနေနေ သူ့အချိုးကို မပြင်ဘဲနေလေသည်။
ကလေးတာဝန်၊ အိမ်တာဝန်နှင့် မိုးလင်းကမိုးချုပ် အလုပ်များနေရသဖြင့် လင်နှင့်ထိုင်စကားပြောနေဖို့ရာ စတ်ကူထဲ၌ ပေါ်မလာ။ အိမ်ထောင်သက် တလျှောက်လုံး သူပြောစရာစကား မရှိသလောက်နည်းလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိမှာ မိုးလင်းရင်ဈေးသွား ၊ ထမင်းဝိုင်းချက်၊ ကလေးထိန်း၊ အိမ်ကြည့်စသော အလုပ်များအပြင် သားမက် ကြည်သာအောင်၊ သားမက်ပျော်ရွှင်အောင် စကားထိုင်ပြောရသော ဝတ္တရားကိုပါ ဂရုစိုက်ရပြန်လေသည်။ သူစကားမပြောလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေကြ၍ အားမရတိုင်း သူချည်းဘဲ ရှေ့ကကြောင်းမှ ရှေ့ကပြောမှ စကားပြောကြသည့် အခြေ နေမျိုးသို့ ရောက်နေလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးကို ကြာလေအားမရလေ ဖြစ်မိတော့သည်။
“ ညည်းနယ်အေကလေးသုံးယောက်ရှိသေးတယ်၊ တကတဲမှဘဲ သနပ်ခါးတောင်မလိမ်းတော့ဘူး၊ ညည်းကြည့်ရတာ အမယ်ကြီးအိုကြီးကျနေတာဘဲ....”

“ ဪ...အမေကလဲ....ဘယ်မှာများ အချိန်ရှိသလဲ၊ လိမ်းလည်းလိမ်းမနေချင်တော့ပါဘူး၊ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ကို စိတ်ကုန်ပါတယ် ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဖင်မနိုင်ခေါင်းမနိုင် သားသည်မအေ ဖြစ်နေသောသမီးကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆင်းရဲနေလေသည်။

“ ညည်းအဖေနဲ့ကျုပ်နဲ့ကွဲတာ ညည်းကုသိုလ်ဘဲ၊ နို့မို့ရင်လား....ညည်းကလေးတွေနဲ့ ညည်းနေပုံထိုင်ပုံနဲ့ လူမွေးပြောင် မှာမဟုတ်ပါဘူး....”

မအေးလှမှာ သူ့အမေစကားပြောတိုင်း သူ့အဖေအကြောင်းပါတတ်သဖြင့် စိတ်လက်မချမ်းမသာပိုဖြစ်ရသည်။ သူ့အ တွက်ကြောင့် အဖေနှင့်အမေကွဲရသည်ဟု ကြိတ်မြိုလျက် စိတ်ဆင်းရဲနေလေသည်။ ဖခင်အကြောင်းစကားစပ်မိလို့မှ မပြောမိ အောင် ရှောင်နေကာ စကားနည်းနိုင်သမျှနည်းအောင်နေသည်။

မအေးလှစကားနည်းသလိုပင် မောင်မြဦးမှာအိမ်ပြန်လာလျှင် ငှတ်တုတ်ကြီးနေတော့သည်။ တခါတရံနေဝင်မိုးချုပ်မှပြန် လာ၏။

“ မောင်မြဦး ဘာဖြစ်လို့နောက်ကျနေသလဲ ” ဟု သူ့အမေက သူ့ကိုမေးကြည့်သည်။

“ အမေမေးမကြည့်ဘူးလား၊ ကျမ မေးမကြည့်ဘူး....”ဟု ပြောလိုက်သည်။

တပါတ်တခါလောက် အိမ်သို့နောက်ကျပြန်လာနေရာမှ တပါတ်နှစ်ခါသုံးခါလောက် နောက်ကျပြန်လာသောအခါ၌ ဒေါ်သိန်းမိသည် သူကအရင်မမေးတော့ဘဲ သူ့သမီးမှတဆင့်မေးမြန်းကြည့်သည်။

“ မသိဘူးအမေရဲ့.... မေးမကြည့်ဘူး ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် မေးစမ်းကြည့်အောင် သွေးထိုးပေးသည်။ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့် သမီးကိုမာန်လိုက်မဲလိုက်နှင့်ပင် မေးခိုင်းနေ၏။ မောင်မြဦး၏ အရိပ်အခြေမှာ တနေ့ထက်တနေ့မူပြောင်းနေလေ သည်။

“ ကိုင်း....ညည်းမေးမလား....၊ ကျုပ်မေးရမလား....ပြောစမ်းပါအုံး၊ ည ၉-နာရီ ၁၀-နာရီမှ ပြန်နေတာ ကျုပ်ကညတိုင်း ချည်း မေးနေရတော့ ကောင်းအုံးမလား ”

မအေးလှသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်နေချေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အသက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာ ကဲ့သို့ ဘယ်အရိပ်ရောင်မျှမပြဘဲ သေနေလေ၏။

“ငါ့အပေါ်ဆက်ဆံတာတော့ အရင်အတိုင်းဘဲ၊ ညည်းအပေါ်ဆက်ဆံတာ ညည်းစိတ်ထဲအရင်နဲ့တူတယ်လို့ ထင်ရဲ့လားဟင်”

ဒေါ်သိန်းမိမှာ စိတ်ပူစွာမေးနေချေလျက် ဘာမှ ပြန်မပြော၍ ခပ်ငေါက်ငေါက်ထပ်မေးလိုက်သည်။

“အရင်လိုပါဘဲ....အမေရဲ့”

မအေးလှသည် အလုပ်ရှာ၍ ထသွားလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ အားမလိုအားမရ မချင့်မရဲဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ အံ့ သာကျိတ်နေလေ၏။

မအေးလှနေနိုင်သော်လည်း ဒေါ်သိန်းမိမှာ မနေနိုင်ချေ။ ခါတိုင်းလိုဆီးမေးရမှာလည်း ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ မူပျက်နေ၍ သူကနေ့ရှိသ၍မေးရန် တနေ့ထက်တနေ့ခက်နေသည်။

ပထမတွင် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ၏။ ထို့နောက် သုံးခါလောက်ရှိလျှင် တခါလောက်မေးကြည့်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့် သည်။ စာဖတ်အသင်းသွားသည် ဟူသောအဖြေနှစ်ခုကို တခုပြီးတခု တလှည့်စီ ဖြေလေသည်။ မေးရတာပင်ခက်လာလေသည်။

မောင်မြဦးသည် ည-၁၀ နာရီက တခါတရံ တချက် နှစ်ချက်မှ ပြန်လာလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည် အိပ်ရာထဲ၌ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေကာ မြဲနားထောင်နေသည်။ မအေးလှသည် တံခါးထဖွင့်ပေး ကာ ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မောင်မြဦးသည် ထမင်းစားပွဲ၌ထိုင်ကာ ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲ သို့ဝင်သွားကာ တံခါးပိတ်သံကြားရသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် တချိန်လုံးနားစိုက်နေလျက် တံခါးပိတ်သံကြားရတော့မှ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းကြီးချကာ အိပ်တော့လေ၏။

သည်လိုနှင့်ပင်ရက်တွေလတွေ ကြာညောင်းလာ၏။ သမီးကိုအကဲခတ်သည်။ အမျိုးမျိုးကျိတ်မေးသည်။ မအေးလှသည် ဘယ်လိုမေးမေး၊ မလှုပ်ဘဲနေ၏။ မေးဖန်များလျှင် “အရင်အတိုင်းပါဘဲ အမေရဲ့” ဟုပြောကာ မူမပျက် မတုန်မလှုပ်ကြီး လုပ်နေလေ၏။

မအေးလှမှာ မူမပျက်သော်လည်း မောင်မြဦး မူပျက်နေသည်မှာ အထင်အရှားဖြစ်နေသည်။ ရှေးကပါးစပ်ဖျားတွင် သား....သား ဟု သီးနေခဲ့သော စကားလုံးတို့သည် တစစစဲသွားချေပြီ။ ယောက္ခမနှင့် ကြာရှည်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲသလိုလို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေသော မူဟန်များမှာ သိသာထင်ရှားလာလေသည်။ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည့်ကိစ္စသည် အမေးရခက်၊ အတွေး ရခက်ကာ ဒေါ်သိန်းမိရင်ထဲ၌ မတင်မကျချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ လခထုတ်လာလျှင် တပြားမကျန်ပြန်အပ်သဖြင့် တောင်တောင် အီအီလည်း မတွေးရဲချေ။

“ဘာများစိတ်တိုင်းမကျလို့လဲ...”ဟု အမျိုးမျိုးအအဖုံဖုံ အလိုစမ်းကြည့်ပြန်သည့်တိုင်ထူးခြားချက်မရှိ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေ၍ စာဖတ်အသင်းသွားနေ၍ ဟူသောအဖြေဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျသော ရက်တွေလတွေသာကုန်လာခဲ့ကာ တွတ်နီကလေးကိုယ်ဝန်ရှိ လာလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးက ဘာမှလှုပ်သဖြင့် မောင်မြဦး အိမ်ပြန်နောက်ကျသော ကိစ္စမှာ ရက်ကြာတော့လည်း ရိုးသွား လေသည်။

အမှန်စင်စစ် သားမက်ဘဲ အားကိုးရန်ရှိတော့သည်။ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးမည်ဟု ဦးအေးမောင်ကပြောသာပြောလျက် ပစ္စည်း ခွဲဝေခန်းသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ သမီးအိမ်ထောင်နှင့် လုံးချာလည်နေကာ မော်လမြိုင်သို့ မသွားနိုင်ချေ။ ရုတ်တရက် မော်လမြိုင် သွားရန်လည်းရှက်နေ၏။ ပစ္စည်းဘာလုပ်ဖို့တုန်းဟုစိတ်အားတင်းကာ ဦးအေးမောင်ပေါ်၌ အခဲမကျေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်းပင်၊ သားမက်ကကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိနေသားဘဲ ဟု သားမက်နှင့်လှည့်ဖြေကာနေရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်အကြောင်းကို မတွေးမိအောင် စိတ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ ချုပ်ထားသည်။ မော်လမြိုင်ကအသိ များမြင်လျှင် ဝေးဝေးက ကွေ့ရှောင်သည်။

ဈေးသွားဈေးပြန်ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြန်နေစဉ် တနေ့တွင် မော်လမြိုင်မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏သားက ဈေးထဲ၌ ဈေးဝယ်နေတုန်း ပုခုံးလာကိုင် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေ....မောင်ထွန်းပါလား....မင်းရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆို၊ တို့အိမ်တောင်မလာဘူး”

မောင်ထွန်းသည်မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်ပြုံးနေသည်။

“မောင်မြဦးရုံးကို မင်းတခါတလေရောက်တယ်ဆို....၊ ငါလည်းမောင်မြဦးပြောမှ မင်းဒီမှာရှိမှန်းသိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မလာသလဲကွဲ့....”

မောင်ထွန်းသည် လွယ်အိတ်ကိုငှေ့ရမ်းလျက် ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေကာ ဒေါ်သိန်းမိကိုမကြည့်ဘဲ ဈေးတန်းကြီးကို ငေး ကြည့်လျက် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မလာတော့တာကြီးကြီးရာ၊ ကျွန်တော်ကသူတို့ကြားထဲ ရှုပ်တယ်ဖြစ်မစိုးလို့ပါ၊ ကြီးကြီးသားမက်အကြောင်း ကြီးကြီး သိတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ခေါင်းသည် ပုဝင်သွားကာ မျက်တောင်များ တဖြတ်ဖြတ်ခတ်လျက် မောင်ထွန်းစကားမဆုံးမီ ဝင်ပြောလေ သည်။

“နေစမ်းပါအုံးကွဲ့....နေစမ်းပါအုံး၊ မောင်မြဦးအကြောင်း မင်းသိသလား....မင်းသိတာကြာပြီလား”

ဒေါ်သိန်းမိသည် သိချင်ချင်ဖြင့် မြန်မြန်ပြောအောင်အစ်လိုက်သည်။ ငယ်ထိပ်သွေးရောက်လာကာ မူးဝေဝေပင်ဖြစ်လာ လျက် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လာလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မိုက်ကနဲဖြစ်သွားလေ၏။ လမ်းပေါ်၌ လဲမသွားအောင် ကြိုးစား၍ သတိကြပ်ကြပ်ထားကာ မွန်ထူပြော လိုက်သည်။

“သူ့ဟာမက ဘယ်ကလဲကွဲ့....”

“ကြီးကြီးမသိသေးဘူးလား။ သူ့ရုံးကစာရေးမဘဲ၊ အရင်ယောက်ျားနဲ့ ကွဲပြီး၊ သူနဲ့တခါညားနေတာ၊ သူတို့ရတဲ့ကလေး ဘဲကြီးလှပြီ....ဒီမိန်းမက သိပ်အပြုအစု ကောင်းတာဘဲ၊ ကြီးကြီးသားမက်ကို သိပ်ယုယတာဘဲ၊ ကလေးရှိပေမယ့် ပိုက်ဆံတပြား မှ မယူဘူး၊ သူကအကုန်ခံလိုက်သေးသတဲ့”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ခေါင်းကို ဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြုလျက် အသဲထဲစိမ့်နာသွားကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိချေ။ သိချင်ယောင် ဆောင်ကာ ဖျန်းသန်းမေးနေသော မျက်နှာပေးကို မပြောင်းမိအောင် ကူနွှဲဆယ်နေရသည်။ သိပ်အပြုကောင်းတယ်၊ သိပ်ယုယ တယ်ဆိုသဖြင့် ၊ သူ့ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေကာ၊ နှလုံးကိုလေရိုက်နေသဖြင့် မူးမလဲအောင် ကြပ်ကြပ်သတိထားနေရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မောင်ထွန်းကို ဘယ်လိုပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်မှန်းပင်မသိ၊ ဝယ်စရာချမ်းစရာ ကျန်တာတွေလည်းမမှတ်မိ ဘာမှသတိမရဘဲ ကြပ်မွန်နေကာ သူ့ခြေထောက်မှာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းနေတော့သည်။

မီးဖိုထဲ၌ မအေးလှသည် မျက်ရည်မကျအောင် စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ကြီးထားလျက် သူ့ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“ညည်းသိရမယ်၊ ညည်းမသိဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”

မအေးလှသည် ဈေးကအပြန် အလောသုံးဆယ် စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသောအမေကို ‘မသိပါဘူး’ဟု ဘူးကွယ် ငြင်းဆိုလေ သည်။

“တော်တယ်ဆိုမှ ယောင်းမမြင်းစီးထွက်တယ်။ ရိုးမလိုလိုနဲ့

အာဂအကောင်....အချိန်မတော်ပြန်နေကတည်းက ခြေလှမ်း ပျက်ပါတယ်လို့ ငါပြောပြောနေတာ အရင်အတိုင်းပါဘဲဆို၊ ကဲ....ဘယ့်နယ်လဲ ဟိုမှာလဲ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တဲ့၊ ညည်းသိရဲ့ လား....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ်စစ်နေရာက အသံကျယ်လာသည်။ မအေးလှမှာ မောင်မြဦးနိုးသွားလျှင် မကောင်း မှာစိုး၍ စကားရှည်ရှည်မပြောဘဲဘူးခံနေသော်လည်း အခြေအနေမှာ ဆိုးလာလေကာ သူ့အမေပါးစပ်ကို ဘယ်လိုပိတ်ရမှန်းမသိ အောင် အကြံရကြပ်နေလေ၏။

“အမေရယ် တိုးတိုးပြောပါ....”

“အောင်မယ် ဒါမျိုးကျရင် ငါကမတိုးဘူး၊ ခုနှစ်သံဟစ်မှာ ညည်းသိသလား၊ မသိဘူးလား မှန်မှန်ပြောစမ်း....”

မအေးလှမှာ မျက်နှာသေလေးဖြင့် မလှုပ်ဘဲနေ၏။

“ငါမေးနေတာ....မထုံတက်သေးနဲ့ဘာလဲ”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ အသံမှာ အခန်းထဲမှကြားလောက်၍ မအေးလှမှာရေငုံမနေနိုင်တော့ဘဲ တိုးတိတ်သောလေသံလေးဖြင့် ပြောလေသည်။

“သူပြောလို့သိတာအမေရဲ့....၊ ဘယ်နှယ်လုပ်တော့မလဲ၊ ဟိုမှာလဲ ခလေးရှိနေပြီဆိုတော့....”

“အောင်မယ်လေး လူချင်းသာလဲလိုက်ချင်တယ်၊ မအေးသမီး မအေလိုလာမလားမှတ်ပါတယ်၊ ဂျင်းစိမ်းနှင့်မိတ်သလင် သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မယ်၊ ငါကဒါမျိုးများဆိုရင် တရက်မပေါင်းဘူး....”

မအေးလှသည် ပြောချင်ရာပြောပစေဟု ငုံ့နေလေသည်။ သူ့အမေကသူ့အဖေကို မာနထောင်နိုင်သော်လည်း၊ အမေအိမ် အဖေအိမ် ပြန်နေစရာမရှိသော သူ့ဘဝမှာ မာနမထောင်နိုင်သဖြင့် ခလေးတွေနှင့် ဖြစ်သမျှ စင်းခံဖို့ရာသာရှိသည်ဟု တွက်ထား ပြီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးက မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ပိုမို၍ ဒေါသထွက်လာကာ မျက်စိထဲ ဘာမှမမြင်ဘဲ၊ သားမက်ကို ဓါးနှင့်သာ အပိုင်းပိုင်းခုတ်စဉ်းပစ်ချင်သလောက် စိတ်ထွက်နေလေ၏။

“ညည်းကို ခလေးရမှပြောတာဟာ ဘယ်တုန်းက ညားနေသလဲတဲ့ ပြောစမ်း....”

“ကျမ မီးယပ်ကျိုး- ကျိုးပြီး မမာနေတုန်းက အဲဒီမိန်းမနဲ့ စ၊ဖြစ်မိတယ်တဲ့....အမာလေး မွေးတုံးက အမေရဲ့....”

“အဲ့ပါရဲ့အေ၊ ဘာကိစ္စ ညည်းဖုံးထားသလဲ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း....”

မအေးလှမှာ သည်လောက်နှင့် ပြီးလိုက်ချင်သည်။ မပြောမချင်းရှည်နေမှာကြောင့်၊ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းအသံဖြင့် ဖြေနေရ သည်။

“အမေလဲ အဖေနဲ့ကွဲလာတော့ ၊ ကျမ မပြောချင်တာနဲ့ မပြောတာပါ အမေရယ်....”

မအေးလှအသံမှာတုန်နေလေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိမှာငိုငွားလေသည်။ ငိုငွားနေရာမှ မကြေမချမ်းသံကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

“ညည်းကိုပြောတော့ သူတို့ခလေးရပြီးမှ ပြောသလား၊ မရခင်ပြောသလား....”

“မရခင်ဘဲ ပြောပါတယ်....”

“ဒါနဲ့များ တယောက်ပြီးတယောက် ခလေးမွေးနေရသေးသလား-ဟင်....”

ဒေါ်သိန်းမိသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာသော မျက်နှာထားနှင့် အော်ဂလီဆန်သလို ပြောလိုက်သည်၊ ပြောပြီးမဲ့နေ၏။

မအေးလှသည်ရင်ထဲ၌ တလိပ်လိပ်တက်လာလျက်၊ လှိုင်းခွပ်နေသော်လည်း၊ မျက်ရည်မကျအောင်စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ကြီး တင်းထားလေသည်။ သူ့အမေခြေရာနင်းရန် သူ့စိတ်ထဲ၌မရှိဘဲ၊ သူ့အမေခြေရာမနင်းရန် သူ့စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ထား ခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့အမေက ဆဲဆဲဆိုဆို ခံဖို့သာရှိတော့သည်ဟု အောက်မေ့သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ထိုနေ့ကစ၍ မောင်မြဦးကို စကားလုံးလုံး မပြောတော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ သမီးနှင့်သားမက်ကို အကြိမ် ကြိမ်ခွဲကြည့်နေသည်။ သူတို့လင်မယားခွဲပြီး သူတို့သားအမိကို

သူကဈေးရောင်းကျွေးရန် အခါမလပ် စဉ်းစားစိတ်ကူးလည်း ကြည့်၏။ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေခိုက် မော်လမြိုင်၌ မီးလောင်သောသတင်းကို ကြားရသည်။ အိမ်ကြီးရောပွဲရုံပါ မီးထဲပါသွားသည် ဟု ကြားရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိစဉ်းစားစိတ်ကူးနေသော ကြံလုံးဖန်လုံးတို့မှာ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။ မော်လမြိုင် အကြောင်းကို ထည့်၍မျှ မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။ ဦးအေးမောင်ကို သေသလို အောက်မေ့ထားလိုက်သည်။ မော်လမြိုင်အကြောင်းကို ဖျောက်၍ရနိုင်သော်လည်း သားမက်အကြောင်းမှာ ဖျောက်၍မရဘဲ မျက်စေ့ရှေ့မှောက်၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ဆင်းရဲလျှက် အကုသိုလ် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိစကားမပြောကတည်းက မောင်မြဦးမှာ သူ့အကြောင်းသိသွားပြီဟု ရှုန့်တန့်တန့် ဖြစ်သွားသည်။
ယောက္ခမ ကို မျက်နှာပူပူဖြင့် ရုံးပိတ်သည့်နေ့တွင်အိမ်မှာမနေချေတော့ဘဲမိုးလင်းတာနှင့်ထွက်လေ၏။ ညဉ့်နက်သန်းကောင်မှ ပြန်လေ၏။ အိမ်နေလျှင်မယားကလည်း စကားနည်းနည်း၊ ယောက္ခမကလည်း စကားမပြော၊ အပါတို့အမာတို့နှင့်သာ စကားပြောနေရသည်။ သားသမီးတွေနှင့် ဆော့ကစားနေသလို ဖော်လုပ်နေလေကာ အချိန်ကျလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

ဦးအေးမောင်နှင့်ကွဲလာခဲ့စဉ်က သားမက်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့် အတော်ကြာကြာဖုံးဖိထားပြီး အတန်ကြာမှဖွင့်ပြောပြသည့်အ ခါ၌ မောင်မြဦးသည် ချိုသည်ခါးသည်ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်လျက်နေသည်။ အဖေတစ်ယောက်လုံးဖြစ်နေ၍ ဆိုးသည်ကောင်းသည် ဘာမှမပြောဘဲနေတာဘဲဟု ထင်မှတ်မိခဲ့သည်။ သားမက်အကြောင်းသိရတော့မှ အတူတူနှင့် အနုနုမို့ မြဲနေတာဘဲဟု ယခုမှစားမြုံ့ပြန်ကာ သားမက်ကွယ်ရာတွင်စပ်မိတိုင်း ဆဲဆိုနေလေသည်။

မအေးလှသည် သူ့အမေဘယ်လိုဆဲဆဲ မကြားသလိုလုပ်နေသည်။ သူ့လင်ဘယ်အချိန်ပြန်ပြန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် သည်။ ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးသည်ရယ်သည်မရှိ။ မျက်နှာမှာ အစဉ်သဖြင့် မျက်နှာသေကလေးနှင့် ဖြစ် သည်။ အိမ်ကလေးထဲတွင် အမေနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ သို့မဟုတ် လင်သားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမျိုးကိုရွေးကာ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ဘဲ ခပ်ကုတ်ကုတ် ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတတ်သည်။

သမီးကဘာမှမဖြစ်ပုံမပြဘဲ၊ မှန်မှန်ကြီးသူ့အချိုးအတိုင်းတွေနေရ-မြင်နေရလေလေ၊ ဒေါ်သိန်းမိမှာ မျက်ရည်တကျ ထည်းကျနေလေလေ ဖြစ်နေပေ၏။ ကြားသိစကဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲသွားပြီးနောက်၊ ရင်ထဲ၌တမြေမြေ ဆွေးချည် တလှည့် ရင်ထဲ၌ တမြိုက်မြိုက်လောင်ချည်တလှည့်ဖြင့် တနေ့ထက်တနေ့ ရင်ထဲ၌ မချမ်းသာကာ ပိန်ချုံးကျသွားလေ၏။

မအေးလှသည်အိမ်ထဲတွင် စက်ရုပ်ကဲ့သို့မူမပျက်၊ အချိန်ရှိသရွေ့နှင့်သူ့အရှိန်နှင့်သူလည်နေလေကာ အပြင်တွင်ကလေး လေးယောက် လေးဘက်တွားလျှင် ဝမ်းထဲ ပဋိသန္ဓေရှိနေကြအတိုင်းပင် ကလေးငါးယောက်မွေးခဲ့ပြီးနောက်၊ ယခုလည်းပူတူးမ လေးဘက်ထောက်သည့်အခါတွင် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ခြေထောက်များဖောယောင်နေကာ တလလောက်အိပ်ရာထဲလဲနေခြင်း ဖြစ် သည်။

(၄)

သန်းကောင်ကျော်သွားလေပြီ။ အပြင်ဘက်တွင်ပြင်းထန်စွာလေတိုက်နေသည်။
လေသံထဲတွင်မိုးသံပါပေါင်းလာလေ သည်။ မကြာမီ မိုးရေတို့သည်တံခါးကို တဖြန်းဖြန်း လာရိုက်နေကြသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် အပြင်ဘက်မှ မိုးသံလေသံများကို သတိမထားမိချေ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ၊ နောက်ကြောင်းတွေကို အစမှ အဆုံးတိုင် ပြန်ပြောင်းလျက် တစိမ့်စိမ့်တွေးနေတုန်းပင်။

သူ့အတွေးတို့ဖြင့် သူ့ရင်တွင်း၌ လေမုန်တိုင်းကြီးဆင်နေသည်မှာ အပြင်ဘက်မှမိုးသံလေသံထက်ပင် ပြင်းထန်နေချေ သည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် တစ်မိမိတွေးနေရာမှ တစ်မိမိ နာကျင်ခံခက်လှကာ ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်နေချေသည်။ တချိန်လုံးဒေါ် သနှင့် မာနသည် သူ့ရင်ထဲ၌ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေကြသည်။ ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရ ပင်ပန်းဆင်းရဲဖြစ်နေရသည်။ သည်ဒေါ်သ နှင့်သည်မာနကို ထိန်းနိုင်မည့်သိမ်းနိုင်မည့်အရာကိုလည်း သူမတွေးမိချေ။ ရင်ထဲ၌ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေသောဒုက္ခကို ငြိမ်းအေးသွား စေနိုင်သောအရာသည် မရှိမဟုတ်၊ ရှိသည်။ သူ့ဘက်မှသူ သူ၏ ချို့ယွင်းချက်များကို ပြန်လှန်တွေးမြင်မိမည်ဆိုလျှင်၊ ဒေါ်သ နှင့်မာနသည် သူ့ရင်ထဲမှရွှေ့လျောသွားကာ သက်သာရာ ရစရာရှိပေသည်။ သို့ရာတွင်ဒေါ်သိန်းမိသည် သူ့ဘက်မှချို့ယွင်းခဲ့လေ သော ချို့ယွင်းချက်တွေကို တစက်မှမတွေးမိချေ။ မျက်မှောက်တွေ့ကြုံခံစားနေရသော လက်ငင်းစိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ အဝဝတို့ သည် ဒေါ်သိန်းမိ၏ ဒေါ်သမီးကို ရဲသထက်ရဲလာစေသည်။

ခြင်ကောင်တွေဝိုင်းခံထား၍ ဒေါ်သိန်းမိတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေပြီ။ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက် တနေ့ခင်းလုံး ဖတ်ဖတ် ဆာ မောပန်းလာခဲ့ပြီးနောက်၊ သန်းကောင်ချဉ်းသည်အထိ မမှေးရသေးသောဘဝကို အခါခါနာကျည်းနေသော ဒေါ်သတို့သည် မိုးမွန်၍သာနေလေရာ အပြင်ဘက်မှတဒုန်းဒုန်း ထူနေသာအသံကိုပင် သတိမပြုနိုင်ချေ။ မိုးသံတွင် တဒုန်းဒုန်း ထူနေသာအသံ များသည် နားမခံသာအောင် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကျယ်လောင်လာသည်။

ထိုအခါမှ ဒေါ်သိန်းမိသည် တံခါးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထမဖွင့်ဘဲ ထားလိုက်ချင်သည်။ အပြင်မှထူနေသော တဒုန်းဒုန်း အသံများသည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထူနေရာမှ အဆက်မပြတ်တဆက်တည်းထူနေလေရာ၊ အိမ်ကလေးပါသိမ့်သိမ့်ခါ၍ နေချေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်ဘယ်ဝဝရောက်ရောက်ဖွင့်မပေးဘူးဟု စိတ်ကိုတင်းထားလိုက်သည်။ စိတ်ကိုတင်းကြည့်လိုက်မှသူ့စိတ် နှင့်သူ့ကိုယ်မဟုတ်သောဘဝကို ပြန်မြင်သဖြင့် တားမရဆီးမရ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တပေါက်ပြီး တပေါက် ယိုစီးကျလာ ပြန်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မျက်ရည်များသုတ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ကြိုး၍ထသည်။ မောပန်းသဖြင့်တံခါးနားတွင် တခဏမှီနေရ၏။ သူ့လက်များမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ သူသည်တံခါးမင်းတုန်းကို ကိုင်ထားလျက် တစက္ကန့်လောက်အတွင်းသူ့ခေါင်း မှာချာချာလည်နေသည်။ မင်းတုန်းကို ဆွဲချလိုက်ရန် အလွန်ဝန်လေး ခက်ခဲနေချေသည်။ တမိနစ်လောက် ဝန်လေးခက်ခဲ ဆုတ် ဆိုင်းနေပြီးမှ တုန်တုန်ချိချိဖြင့် ဖွင့်လိုက်ရသည်။

ဂျောက်ကနဲတံခါးပွင့်သွားသောအခါမိုးရေတို့သည်အထဲသို့ ဖြန်းကနဲတအားပက်စင် ဝင်လာကြသည်။ သူ့ရှေ့၌ မျက် လုံးဝင်းဝင်းဖြင့် မြင်လိုက်ရသော မောင်မြဦး၏ မျက်နှာသည် မျက်လုံးထဲ၌ လင်မယားချင်းကွဲခဲ့သောညက မျက်လုံးဝင်းဝင်းနှင့် ဦးအေးမောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

